

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA VOL. VI

South Dakota • Tennessee • Texas • Utah • Vermont
Virginia • Washington • West Virginia
Wisconsin • Wyoming

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. VI

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 20

साउथ डकोटा, टेनेसी, टेक्सस, युटा, व्हरमाँट, व्हर्जिनिया, वॉशिंग्टन, वेस्ट
व्हर्जिनिया, विस्कॉन्सिन, वायोमिंग. अमेरिकेच्या प्रवासाचा शेवटचा टप्पा,
आणि मालिका संपवणारी टीप.

प्रकरण शून्य — सामायिक सुरुवात

हे सुरुवातीचे प्रकरण युनायटेड स्टेट्सच्या स्त्रिया या मालिकेच्या सहाही
खंडांमध्ये सामायिक आहे. ते इथे संपूर्ण दिले आहे, आणि मिटवून ठेवले आहे,
जेणेकरून पुनरावृत्तीशिवाय मालिका क्रमाने वाचता येईल.

प्रकरण शून्य

इथे जग हा प्रदेश नाही: ती एक मर्यादा आहे. उत्तर ध्रुव स्वागत करत नाही, क्षमा
करत नाही, चुकीला जागा ठेवत नाही. पांढरा रंग इथे एखाद्या निरंकुश
सत्तेसारखा राज्य करतो, मूक आणि स्मृतीविना. तापमान ही हवामानाची
आकडेवारी नाही: तो एक शिकारी आहे. रात्र महिनोन्महिने टिकते, विचार
चिरडते, माणसांच्या आकृत्या विरूप करते, त्यांची इच्छाशक्ती गिळून टाकते.

वस्त्या थोड्या आहेत, लहान आहेत, बंदिस्त आहेत. इनुइट, युपिक, आर्क्टिकचे
लोक तिथे राहतात जिथे कोणीही राहणे निवडणार नाही. इथे प्रत्येक व्यक्ती
गटाच्या जगण्यासाठी आवश्यक असते. तुम्ही उपयोगी नसाल, तर तुम्ही ओझे
बनता. आणि जे ओझे बनतात ते शांततेत, बर्फात, कोणतीही सवलत न देणाऱ्या
पर्यावरणाच्या तर्कात नाहीसे होतात.

वैज्ञानिक तळ आणखी एक प्रकारचा गारठा आणतात: उतरंडीचा. इथे स्त्री ही
दुर्मीळ उपस्थिती आहे, एक अपवाद, जिने जुळवून घ्यायचे किंवा हार
पत्करायची.

या ठिकाणी "नाहीसे होणे" ही संकल्पनाच अस्तित्वात नाही. फक्त सगळे पुसून टाकणारा पांढरा रंग आहे.

इनुइट आणि युपिक स्त्रिया

आर्क्टिकमधील मुलींचे लाड होत नाहीत: तिला तयार केले जाते. थंडी, अंधार आणि भूक सहन करायला ती लवकर शिकते. तिने कुळासाठी उपयोगी व्हायलाच हवे, कारण इथे ओळख वैयक्तिक नसते. ती कार्यात्मक असते. कुटुंबाचा आणि समाजाचा भार स्त्री वाहते: अन्न, अग्नी, मुले, कातडी, देखभाल. हक्कांविषयी कोणी बोलत नाही. नाजूकपणाविषयी कोणी बोलत नाही. नैराश्य अस्तित्वात आहे, पण त्याला नाव नाही. हिंसा अस्तित्वात आहे, पण तिला साक्षीदार नाहीत.

वैज्ञानिक तळांवरील स्त्री

शिकलेली, सक्षम, शिस्तीची सवय असलेली. ती संशोधक, तंत्रज्ञ, डॉक्टर म्हणून येते. उत्तर ध्रुव पदव्या ओळखत नाही, हे तिला लवकरच कळते. इथे फक्त मानसिक कणखरपणा मोजला जातो. पुरुषी उतरंड तिच्यावर वर्चस्व गाजवते, आणि दुर्बलतेचे कोणतेही लक्षण दुर्बलता म्हणूनच वाचले जाते. हे असे वातावरण आहे जिथे ताकद पुरेशी नसते: टोकाचा आत्मसंयम लागतो.

पाश्चात्य "बाहेरची" स्त्री

स्वातंत्र्यात वाढलेली, ती थंडीवर विजय मिळवू शकेल असे समजून येते. पण ही जागा तिला मोडून टाकते: एकाकीपणा, चिमुकल्या जागा, न संपणाऱ्या शांतता. तळ म्हणजे समुदाय नव्हेत, ती यंत्रे आहेत. आणि पुरुषांनी आखलेल्या यंत्राच्या आत स्त्रीला नाहीसे न होण्यासाठी लढावे लागते.

जगाच्या टोकापर्यंतचा प्रवास

माझा शेजारी Antonio, ज्याला सगळे Nino म्हणत, कित्येक वर्षे नॉर्थ केपबद्दल, मध्यरात्रीच्या सूर्याबद्दल, अंधार नसलेल्या महिन्यांबद्दल बोलत होता. ते त्याने खिशात जपून ठेवलेले स्वप्न होते, एखाद्या अशक्य गोष्टीसारखे. मे महिन्यातल्या एका सकाळी मी त्याच्या दाराची घंटी वाजवली आणि फक्त एवढेच म्हणालो: "बॅग भर. मी एका तासात परत येतो. आपण 30 दिवसांनी परत येऊ."

त्याने माझ्याकडे पाहिले, चकित, आनंदी. त्याच्या बायकोने काळजीने विचारले की आमचा बेत काय आहे. "एका स्वप्नाचा पाठलाग," मी उत्तर दिले.

आम्ही गाडीत बसलो. आमच्या बायका आम्ही वेडे असल्यासारख्या आमच्याकडे पाहत होत्या. पण हा प्रवास खरा होता. Nino प्रश्नांनी भरलेला होता. "आपण कुठे जातोय? मी किती पैसे घेऊ?" "निवांत राहा," मी त्याला म्हणालो. "54 तासांत आपण तिथे पोहोचू. फक्त 5,000 किमी. आपण नव्या Range Rover मध्ये आहोत. प्रवासाचा आनंद घे."

दर 300 किमीवर मला थांबावे लागत होते: तो माझ्यापेक्षा बारा वर्षांनी मोठा, त्याची स्वतःची एक लय होती. माझ्याकडे पाणी आणि पेये होती; त्याच्याकडे कॉफी आणि शरीराच्या गरजा. आणि जसजसे आम्ही पुढे जात होतो, तसतसा तो आपल्या आयुष्याबद्दल अधिक बोलू लागला. त्या न संपणाऱ्या रस्त्याशिवाय मला कधीच कळल्या नसत्या अशा गोष्टी.

गाडीत एकटे असलेले दोन पुरुष, सतत स्त्रियांबद्दल बोलणारे. तो आयुष्यात फक्त आपल्या बायकोलाच भेटला होता. मी हसलो. मी त्याला धीर दिला: "आपण सगळे असेच असतो."

60 तास गाडी चालवताना मी डोके ठिकाणावर कसे ठेवतो, असे त्याने मला विचारले. मी त्याला रशियाबद्दल सांगितले, जेव्हा 22 व्या वर्षी मी कधीही न भेटलेल्या एका स्त्रीला भेटण्यासाठी 51 तास गाडी चालवली होती. "अंतरे ही मर्यादा नसतात," मी त्याला म्हणालो, "ती सबबी असतात. माझ्याकडे कधीच एकही नव्हती."

पांढऱ्यात आगमन

आम्ही नॉर्वेत शिरलो. रस्त्यावरचे एक वसतिगृह. गाडी तिथे सोडून आम्ही स्लेजने पुढे जाणार होतो.

मार्गदर्शक पूर्ण झाकलेली होती, अभेद्य. तिने चष्मा काढला तेव्हा मला कळले की ती स्त्री आहे. एक नॉर्वेजियन स्त्री, मूक, थेट, बर्फासारखी. Nino स्लेजच्या मध्ये, ती पुढे, आणि मी माझ्या 190 सेंमीसह मागे, सर्वात शेवटी.

अजून दिवसाचा उजेड होता. माझे घड्याळ वेळ दाखवत होते, पण रात्र आहे की सकाळ हे सांगत नव्हते. तो मध्यरात्रीचा सूर्य होता. आम्ही नॉर्थ केपला पोहोचलो

होतो.

Nino रडला. त्याने मला मिठी मारली. मी हसत त्याला म्हणालो, “जपून... लोकांना वाटेल आपण गे आहोत.” आम्ही हसलो, पण आम्ही जगाच्या टोकावर होतो.

मग आला गारठा: -52°C.

खऱ्या आर्क्टिकमध्ये प्रवेश

कपडे बदलण्यासाठी ते आम्हाला एका धातूच्या कंटेनरमध्ये घेऊन गेले. अतिशय जड, गादीसारखे भरलेले सूट, गुंतागुंतीच्या झिपनी बंद होणारे.

मार्गदर्शिकचे पैसे मी दिले. Nino ला काही पुरुषांसोबत एका इग्लूमध्ये ठेवले गेले; मला दुसऱ्या इग्लूमध्ये एका कुटुंबासोबत: 70 ते 80 वर्षांचा एक म्हातारा, आणि 30 ते 50 वर्षांच्या तीन स्त्रिया.

ते एक बंदिस्त जग होते. साधे. क्रूर.

पुरुष बाजूला उभा राहायचा. स्त्रिया कामाची लय सांभाळायच्या. आणि बाथरूम म्हणजे इग्लूपासून पाच मीटरवर असलेला एक उंचवटा: शी जमिनीवर पडण्याआधीच गोठायची. माझी पहिली लघवी पिचळा आर्क्टिक तारा बनली. उत्तर मला सलाम करत होते.

मधल्या वयाची स्त्री, Magi, थोडे इंग्रजी बोलायची. बाकी सगळे हावभाव, डोळे, हात. थंडीची भाषा.

सूट कसा वापरायचा हे मला नीट कळत नव्हते, तेव्हा तिने विचार न करता एक लपलेली झिप दाखवण्यासाठी माझ्या जांघेत हात लावला. त्यात कोणताही दुष्टावा नव्हता, कोणताही संकोच नव्हता: फक्त कार्य. जगणे.

इग्लूमधील तीन दिवस

त्यांनी अन्न आणले. धुरी दिलेला मासा, कच्चा मासा, कॉड माशाचे यकृत, देवमाशाचे पोट. आणि शार्कचे गोळे. निवडीला जागा नव्हती. पर्याय नव्हता. निसर्ग जे देतो ते होते.

मग मी प्यायलो: एक लाल द्रव. मला वाटले वाइन आहे. ते गाळलेले, उकळलेले, गोड केलेले देवमाशाचे रक्त होते. मी ते प्यायलो. त्याने मला अशी ताकद दिली जी मी पूर्वी कधी अनुभवली नव्हती. एक आदिम ऊर्जा. मला वाटले कोकेन आहे. नाही. ते शरीरात शिरणारे उत्तर होते.

स्त्रिया माझ्याकडे पाहत होत्या. म्हातारा शिकारीला बाहेर गेला. मी विश्रांती घेतली आणि रक्त प्यायलो. फोन नाही, इंटरनेट नाही, कॉम्प्युटर नाही, Nino नाही, असे तीन दिवस. फक्त मी आणि त्या.

रात्र नव्हतीच. फक्त प्रकाश, अग्नी, बर्फ आणि श्वास.

त्या तिघी झोपायला आडव्या झाल्या. मी जागा शोधत होतो. सर्वात लहान स्त्रीने हात उंचावून मला जवळ येण्याची खूण केली. त्या खळखळून हसल्या. मला कळले नाही. त्या म्हणाल्या की मी त्यांचा "खिसमस" आहे.

मला स्वीकारले गेले आहे, हे सांगण्याची त्यांची ती रीत होती.

आभार म्हणून मी त्यांना थोडे पैसे द्यायचा प्रयत्न केला. त्यांनी नकार दिला. त्यांना फक्त एक मिठी हवी होती. आणि अधिक जवळचे वाटावे म्हणून कॅलाब्रियन भाषेतले काही शब्द.

तिथे मला खऱ्या भेटीचे मोल कळले: ज्या विकत घेता येत नाहीत आणि विकता येत नाहीत.

मार्गदर्शिकेचा निरोप

तीन दिवसांनी मार्गदर्शिका आली. ती त्या तिघींशी तासभर बोलली. मी बाहेर होतो. त्या काय बोलत होत्या ते मला कळत नव्हते. ते माझे काम नव्हते. ती त्यांची भाषा होती, त्यांचे जग, त्यांचा कायदा.

कंटेनरमध्ये मी कपडे काढत असताना मार्गदर्शिका आत आली. कुतूहलाने. थेट. उत्तरेकडची. तिने मला घट्ट मिठी मारली. तिने माझे चुंबन घेतले. तिची त्वचा दुधासारखी पांढरी होती. तिचे डोळे ऑगस्टच्या आकाशासारखे निळे होते.

तिने मला तिला सोबत घेऊन जायला सांगितले. त्या जगातून बाहेर पडण्यासाठी तिने काहीही केले असते.

मी आदराने हसलो. मी तसे करू शकत नव्हतो. मी तसे करायला नको होते.

मी तिच्याकडे फक्त एक वचन ठेवले: "तुला काही लागले तर मला पत्र लिही. मी तुला मदत करीन." तिने पैसेही नाकारले. ती एक सुंदर स्त्री होती, पण एकाकी. दुरून न दिसणारा एकाकीपणा. थंडी ज्याला क्षमा करत नाही असा एकाकीपणा.

घरी परत

आम्ही Nino ला घ्यायला गेलो. तो भारावून गेला होता. त्याला परत जायचे नव्हते. पण माझी त्याच्या बायकोशी भेट ठरलेली होती.

त्याने आपल्या तीन दिवसांबद्दल सगळ्यांना सांगितले. मी गप्प राहिलो. मी त्या माणसाशी कधीच काही वाटून घेतले नाही. फक्त कागदाशी.

आणि असे, Nino आपल्या जगात परतत असताना, मी आधीच दुसऱ्या जगाच्या वाटेवर होतो. दुसरे गंतव्य. दुसरी भेट.

स्वागत आहे.

उपसंहार

उत्तर तुम्हाला घेऊन जात नाही: ते तुम्हाला बदलते. आणि ते कधीही

तुम्हाला अखंड परत देत नाही. पुरुष उत्तर धुवावर प्रकाश, शांतता, छायाचित्रे, स्वप्ने शोधत येतात. स्त्रिया जगण्यासाठी राहतात.

पुरुष जे पाहिले ते सांगतात. स्त्रिया जे भोगले त्याबद्दल गप्प राहतात.

पुरुष परत जातात. स्त्रिया राहतात. त्या थंडीत राहतात, बर्फाच्या घरांत, कोणी न ऐकलेल्या शांततांमध्ये. त्यांचा गौरव न करणाऱ्या समुदायांना आधार देण्यासाठी त्या राहतात. मुलांचे, वृद्धांचे, अनोळखी लोकांचे रक्षण करण्यासाठी त्या राहतात. त्या अदृश्य राहतात.

मी तिथून फक्त एकच आठवण घेऊन आलो: एक सुंदर, अविश्वसनीय सुंदर स्त्री, पण एकटी. रोमांटिक अर्थाने नव्हे. मानवी अर्थाने. शोकांतिक अर्थाने.

चिंतन

उत्तर शरीराला मारत नाही. ते उपस्थितीला मारते. आणि जे उरते ते पांढरे असते: अशी जागा जिथे स्त्रिया एकाच वेळी जगतात आणि नाहीशा होतात.

म्हणूनच मी लिहितो. कारण टोकाच्या जागा आपली कहाणी स्वतः सांगत नाहीत. आणि जे त्यांच्यातून प्रवास करतात, त्यांना गप्प राहण्याची चैन परवडत नाही.

मी नाही. मी नाही. माझ्या भूमीने मला जन्म दिला, आणि बाकीचे जग माझे स्वागत पाहुणा म्हणून नव्हे, तर कुटुंबातील एक म्हणून करते.

उत्तरेच्या निरपेक्ष पांढऱ्यातून मी युनायटेड स्टेट्सच्या निरपेक्ष गोंधळात उतरलो.

अमेरिकेची संयुक्त संस्थाने

अशक्य कामगिरी

एका अमेरिकन कंपनीत अठरा वर्षे काम केल्याने तुम्हाला असे काहीतरी मिळते जे जगातली दुसरी कोणतीही कंपनी देऊ शकत नाही: कामाची संस्कृती, कार्यपद्धती, स्पष्ट ध्येय, आणि मूल्यांची अशी व्यवस्था जी सिद्धांत नसते — ती रोजचा व्यवहार असते. ते ती तुम्हाला समजावून सांगत नाहीत; ते ती तुमच्यात घडवतात. आणि तेही तुमची परवानगी न विचारता.

मी New York च्या कार्यालयात होतो, तेव्हा मला असे काम देऊ केले गेले ज्याची मी कधी कल्पनाही केली नव्हती. बढती नव्हे. बदली नव्हे. एक प्रयोग.

एक गोपनीय कार्यक्रम, युनायटेड स्टेट्समधील मानवी नात्यांचे एक प्रारूप तपासून पाहण्यासाठी तयार केलेला. त्यांनी मॅनेजर, मानसशास्त्रज्ञ किंवा प्रशिक्षक निवडले नव्हते. त्यांनी प्रत्यक्ष जगाचा विशिष्ट प्रकारचा अनुभव असलेली माणसे निवडली होती. आणि माझे नाव पुढे आले — मी अठरा वर्षे विक्री क्षेत्रात होतो तरीही. ते पद पाहत नव्हते: ते मन पाहत होते.

चाचणी सांगायला सोपी होती आणि पूर्ण करायला अतिशय कठीण:

एका वर्षात अमेरिकेची 50 राज्ये पाहायची, शहरे स्वतः निवडायची आणि प्रत्येक ठिकाणी किमान एक आठवडा राहायचे.

शेवटचे दोन आठवडे सक्तीची सुट्टी असणार होते. सगळा खर्च तेच करणार होते. मला फक्त जगायचे होते, निरीक्षण करायचे होते, समजून घ्यायचे होते, आणि दर सोमवारी अहवाल सादर करायचा होता. एक मानवी, कोरडा, नेमका वृत्तांत.

मी करारावर सही केली. मी घरी कळवले. त्यांनी काहीच विचारले नाही. त्यांना फक्त महिन्याचे सामान आले की नाही एवढेच जाणून घ्यायचे होते. मी अमेरिकेतल्या एका वर्षाला सामोरा जाणार होतो. ते, नेहमीप्रमाणे, पुढच्या महिन्याला सामोरे जात होते.

खबरदारी म्हणून माझा पगार थेट इटलीतील माझ्या बँक खात्यात जमा केला जात होता. मला सांगण्याची ती एक सभ्य रीत होती: "काही मूर्खपणा करू नका. जे आहे त्यात जगा. पाहू या तुम्ही खरे कोण आहात."

पंधरा वर्षांनंतरच मला माझे मूळ अहवाल, विश्लेषणे आणि त्यांनी माझ्याबद्दल गोळा केलेली सामग्री पाहायला मिळाली. हे पुस्तक तिथूनच जन्मले. ते प्रकाशित करण्याची परवानगी मला मिळाली, एका अटीवर: ज्या कंपनीने हे काम दिले तिचे नाव कधीही घ्यायचे नाही.

त्याने काही फरक पडत नाही. ही कहाणी लोगोंबद्दल नाही. ती अशा देशातील एका माणसाबद्दल आहे जो स्वतः अनुभवल्याशिवाय समजणे अशक्य आहे.

सर्वात दूरच्या टोकापासून सुरुवात करू?

तर्कशुद्ध निवड केंद्रापासून नव्हे, तर कडांपासून सुरुवात करण्याची होती. दोन साध्या कारणांसाठी:

1. मी प्रयोगाला नुकताच सुरुवात केली होती: पूर्ण स्पष्टता, जास्तीत जास्त लक्ष.
2. टोकापासून सुरुवात करून मी दिशा सुधारू शकत होतो आणि प्रवास स्वच्छपणे संपवू शकत होतो.

मला बोस्टन किंवा शिकागोपासून सुरुवात करायची गरज नव्हती. मला एका सीमेपासून सुरुवात करायची होती. अशा जागेपासून जी फक्त कागदावर अमेरिका होती.

मी जुनो निवडले, अलास्काची राजधानी. एकाकी. फक्त बोटीने किंवा विमानाने पोहोचता येणारी. कोणाच्याही मालकीचे नसलेले शहर. सुरुवात करण्यासाठी

परिपूर्ण जागा.

साधनांचा पुरेपूर वापर

निघण्यापूर्वी मी तेच केले ज्याचा अमेरिकन माणूस सर्वाधिक आदर करतो: मी स्वतःची व्यवस्था पर्यटकासारखी नव्हे, व्यावसायिकासारखी केली.

देशांतर्गत सर्वात मोठे जाळे असलेल्या तीन सर्वात लोकप्रिय विमान कंपन्यांना मी फोन केला. एका तासापेक्षा कमी वेळात मी 60% सवलतीत पन्नास देशांतर्गत उड्डाणांचे एक पुस्तक विकत घेतले.

वेळेची मर्यादा नाही. दिवसांची मर्यादा नाही. कोणतेही बंधन नाही. फक्त एक अट: ती एका वर्षात वापरायची.

मी हॉटेलच्या साखळ्या, Uber टॅक्सी आणि भाड्याने गाड्या देणाऱ्या कंपन्यांबरोबरही तेच केले, आणि मग टप्प्यांचे, पद्धतींचे नीट वेळापत्रक तयार केले, पण वेळांचे नाही.

मी तयार होतो.

हे माझे पहिले खरे यश होते. मला हालचाल कशी करायची ते कळते, याचे पहिले चिन्ह. अमेरिका कृती करणाऱ्यांना बक्षीस देते, वाट पाहणाऱ्यांना नाही.

कंपनीने हा व्यवहार पाहिला तेव्हा तिने तेच केले जे अमेरिकन संस्कृती नेहमी करते: विश्वासार्हता तपासली.

सतत फिरतीचे एक वर्ष मी सांभाळू शकेन का? अनपेक्षित घटना, अंतरे आणि आणीबाणी यांना मी तोंड देऊ शकेन का? मी स्वावलंबी होतो का?

म्हणून, निघण्यापूर्वी, मी आणखी एक महत्त्वाचा तपशील पक्का केला:

माझ्या क्रेडिट कार्डवर दरमहा किमान \$100,000 ची मर्यादा असेल, याची मी खात्री करून घेतली.

ती खर्च करण्यासाठी नव्हती. आम्ही ती सांभाळू शकतो, हे दाखवण्यासाठी होती. अमेरिकन लोक असाच विचार करतात: तुमच्याकडे स्वायत्तता नसेल, तर स्वातंत्र्य नसते. आणि स्वातंत्र्य नसेल, तर तुमचे मूल्यमापन होऊ शकत नाही.

त्या क्षणापासून हा कार्यक्रम केवळ एक नेमणूक राहिला नाही. ते एक अभियान बनले.

आणि आता खरा प्रवास

अलास्का फक्त भूगोलाने युनायटेड स्टेट्सचा भाग आहे. ते एक वेगळेच जग आहे.

ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रिया मागमूसही न ठेवता नाहीशा होतात. जिथे तक्रार कधीच आपल्या ठिकाणी पोहोचत नाही. जिथे शहरे म्हणजे एका रानटी खंडाच्या मध्यभागी असलेली नुसती सुसंस्कृत बेटे.

जुनो ही माझी पहिली परीक्षा होती: देशाच्या उरलेल्या भागाशी एकही रस्ता न जोडलेली राजधानी. अमेरिकेसारखा न वाटणारा अमेरिकेचा एक तुकडा.

इथे मला एक गोष्ट कळू लागली: हा प्रवास भौगोलिक असणार नव्हता. तो मानवी असणार होता.

गट 1 (खंड I)

अलाबामा – अलास्का – अ‍ॅरिझोना – अर्कान्सास – कॅलिफोर्निया – कोलोरेडो – कनेक्टिकट – डेलावेअर – फ्लोरिडा – जॉर्जिया

गट 2 (खंड II)

हवाई – आयडाहो – इलिनॉय – इंडियाना – आयोवा – कॅन्सस – केंटकी – लुईझियाना – मेन – मेरीलँड

गट 3 (खंड III)

मॅसॅच्युसेट्स – मिशिगन – मिनेसोटा – मिसिसिपी – मिसूरी – मोंटाना – नेब्रास्का – नेव्हाडा – न्यू हॅम्पशायर – न्यू जर्सी – न्यू मेक्सिको

गट 4 (खंड IV)

New York – वॉशिंग्टन

गट 5 (खंड V)

नॉर्थ कॅरोलिना – नॉर्थ डकोटा – ओहायो – ओक्लाहोमा – ऑरेगॉन –
पेनसिल्व्हेनिया – होड आयलंड – साउथ कॅरोलिना

गट 6 (खंड VI)

साउथ डकोटा – टेनेसी – टेक्सस – युटा – व्हर्मांट – व्हर्जिनिया – वेस्ट
व्हर्जिनिया – विस्कॉन्सिन – वायोमिंग

साउथ डकोटा

साउथ डकोटा ही वान्याची, बर्फाची आणि अंतराची भूमी आहे. ही अशा जागांपैकी एक आहे जिथे निसर्ग राज्य करतो आणि समाज मागून येतो, बहुतेक वेळा पिछाडीवर. हे जमिनीचे, पशुपालनाचे, मूळ अमेरिकनांच्या आरक्षित प्रदेशांचे, लहान गावांचे, बंदिस्त वस्त्यांचे, खूप लांबणाऱ्या हिवाळ्यांचे आणि लवकर संपणाऱ्या संधींचे राज्य आहे.

इथे स्त्री यांच्यामध्ये जगते:

– प्रचंड एकाकीपणा – दूरच्या सेवा – टोकाचे हवामान – जड कौटुंबिक भूमिका – जेमतेम नोकऱ्या – चिरडलेले मूळनिवासी समुदाय – लपलेली ग्रामीण गरिबी

साउथ डकोटा दुष्ट नाही. ते निर्दयपणे वास्तव आहे. आणि वास्तवात स्त्रियांना गृहीत धरले जाते.

लकोटा मूळनिवासी आरक्षित प्रदेशातील स्त्री – 38

वर्षे

पाइन रिज ही एक उघडी जखम आहे. टोकाची गरिबी, बेरोजगारी, कमकुवत शाळा, व्यसने, आणि न भरलेले ऐतिहासिक आघात.

Alana, 38 वर्षांची, चार मुलांची आई, ओगलाला लकोटा राष्ट्राची आहे. ती एका लहान शाळेत काम करते. तिचा दिवस म्हणजे कुटुंब, काम, समुदाय आणि सततच्या आणीबाणी यांच्यातली तारेवरची कसरत.

बऱ्याच सेवा अस्तित्वातच नाहीत. बरीच मदत पोहोचत नाही. बरेच लोक प्राचीन वेदना आणि अस्थिर वर्तमान घेऊन जगतात.

तिची अनुपस्थिती ऐतिहासिक आणि राजकीय आहे:

राज्याने आरक्षित प्रदेश एका लोकसमूहाला आधार देण्यासाठी नाही, तर त्याला कोंडून ठेवण्यासाठी उभारला.

आणि लकोटा स्त्री असे ओझे वाहते जे तिचे असायला नको होते.

पूर्वेकडील शेतकरी स्त्री - 52 वर्षे

राज्याच्या पूर्व भागात प्रचंड शेते आहेत. अनिश्चित हवामान, जनावरे, यंत्रे, आणि कधीच नीट न जुळणारे हिशेब.

Julie अशाच एका शेतावर राहते आणि काम करते. ती आपल्या नवऱ्याला "मदत" करत नाही: ती अर्धे काम करते, किंबहुना जास्तच.

– जनावरे सांभाळते – ट्रॅक्टर चालवते – हिशेब ठेवते – मोठ्या कुटुंबासाठी स्वयंपाक करते – हवामानाच्या आणीबाणी हाताळते – गोठवणाऱ्या हिवाळ्यांना तोंड देते – अशा हजार गोष्टी करते ज्या ताळेबंदात कधीच दिसत नाहीत

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे:

तिचे काम आवश्यक आहे, पण त्याला "घरगुती" म्हटले जाते. घरगुती म्हणे, घंटा: ते शेतीचे काम आहे, कष्टाचे आणि सततचे.

लहान गावातली स्त्री - 44 वर्षे

मिडवेस्टच्या मध्यम आकाराच्या शहरांत आयुष्य शांत वाटते, पण ती झिजवणारी शांतता आहे.

Karen रॅपिड सिटीमध्ये राहते. ती एका मोठ्या सुपरमार्केटमध्ये कॅशियर आहे. किमान वेतन, "व्यवसायाच्या गरजेनुसार" बदलणारे तास, वाढता खर्च, थोडे पर्याय.

तिचे आयुष्य यांनी बनलेले आहे:

– एकसुरी काम – कापायची लांब अंतरे – कोणतेही सांस्कृतिक उपक्रम नाहीत
– थोडी मैत्री, कारण इथे लोक एकाकी जगतात – अडकून पडल्याची सततची भावना

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आणि भावनिक आहे:

करण्यासारख्या गोष्टींची कमतरता नाही, बाकी सगळेच गायब आहे.

नव्याने सुरुवात करायला आलेली स्त्री – 31 वर्षे

नव्याने सुरुवात करण्यासाठी परवडणारी जागा शोधत अनेक स्त्रिया साउथ डकोटाला येतात. कमी भाडी, शांत रस्ते, शांततेचा आभास.

Emma त्यांच्यापैकी एक आहे. ती वेस्ट कोस्टवरून आली आहे, जिथे आयुष्य खूप महाग होते. तिला वाटले होते की इथे ती नव्याने सुरुवात करेल.

मग तिला सत्य कळले: – समुदाय नाही – आधार नाही – जेमतेम काम – प्रचंड एकटेपणा – थकवणारा हिवाळा – सगळ्यापासून दूर.

तिची अनुपस्थिती नात्यांची आहे:

तिला जागा मिळाली, पण आयुष्य मिळाले नाही.

उपसंहार – साउथ डकोटा

साउथ डकोटा ही चिवटपणाची भूमी आहे. आणि स्त्रिया तग धरणाऱ्यांत पहिल्या असतात आणि मान्यता मिळणाऱ्यांत शेवटच्या.

मूळनिवासी आरक्षित प्रदेशांत, शेतांवर, लहान गावांत, तिचे आयुष्य म्हणजे खाली जाळी नसलेली तारेवरची कसरत: एक चुकीचे पाऊल तिचे सगळे हिरावून घेऊ शकते.

हे असे राज्य आहे जे स्त्रियांवर प्रचंड भूमिका सोपवते आणि मग तिला तोंड देण्यासाठी त्यांना एकटे सोडते.

चिंतन - साउथ डकोटा

इथे स्त्रियांची अनुपस्थिती थेट सामाजिक संघर्षातून जन्मत नाही. ती तीन घटकांच्या बेरजेतून जन्मते:

– अफाट आणि एकाकी करणारा प्रदेश – जड आणि न सुटलेला इतिहास – कठोर आणि गृहीत धरलेल्या भूमिका

स्त्रिया अदृश्य आहेत कारण त्यांचे संघर्ष "सामान्य" समजले जातात. आणि हीच समस्या आहे.

हे प्रकरण एक मुद्दा स्पष्ट करते: साउथ डकोटा ही अशी जागा नाही जिथे स्त्रिया काम करत नाहीत. ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रिया इतर कोणापेक्षाही जास्त कष्ट करतात आणि त्यांना सगळ्यात कमी मान्यता मिळते.

टेनेसी

टेनेसी हे संगीताचे, धुळीचे, डोंगरांचे, बायबल बेल्टचे, शेतांचे, आधुनिक होण्यासाठी धडपडणाऱ्या शहरांचे आणि कधीच बदलू न इच्छिणाऱ्या अंतर्भागाचे राज्य आहे. ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रिया दोन विरुद्ध शक्तींमध्ये अडकून जगतात: आधुनिकतेचा रेटा (नॅशव्हिल, मेम्फिस) आणि परंपरेची भिंत (बाकी सगळे).

शहरे वाढतात. उपनगरे साचलेली राहतात. धर्म राजकारणात शिरतो, आणि राजकारण खासगी आयुष्यात. आणि स्त्रिया प्राचीन नियम, कमी पगार, तुटपुंज्या सेवा आणि बदल्यात काहीही न देता खूप काही मागणारे समुदाय यांच्यामध्ये अडकतात.

भेट देण्यासाठी हा सुंदर देश आहे, पण राहण्यासाठी गुंतागुंतीचा.

नॅशव्हिलची स्त्री - 29 वर्षे

नॅशव्हिल ही कंट्री संगीताची राजधानी आहे, पण भ्रमांचीही राजधानी. हजारो तरुण "मोठे होण्यासाठी" येतात, आणि कमी पगाराच्या नोकऱ्या, कठीण रात्रजीवन आणि न संपणाऱ्या पाळ्यांमध्ये अडकतात.

Jessica एका बारमध्ये वेट्रेस आहे, जिथे दर रात्री उदयोन्मुख कलाकार सादरीकरण करतात. ती मध्यरात्रीनंतरपर्यंत चालणाऱ्या पाळ्या करते, धूर श्वासात घेते, खूप बोलणाऱ्या गिन्हाइकांकडे पाहून हसते, आणि थकून घरी जाते. शहर संगीताबद्दल बोलते. ती भाड्याबद्दल बोलते.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि सांस्कृतिक आहे:

स्वप्नाला इंधन पुरवणाऱ्या व्यवस्थेचा ती भाग आहे, पण स्वप्नापर्यंत तिला पोहोच नाही.

मेम्फिसची आफ्रिकन अमेरिकन स्त्री – 43

वर्षे

मेम्फिस हे प्रचंड आत्मा असलेले शहर आहे: ब्लूज, सोल, कृष्णवर्णीयांचा इतिहास. पण ते अमेरिकेतल्या सगळ्यात गरीब आणि सगळ्यात विषम शहरांपैकीही एक आहे.

Aisha एका कठीण वस्तीतल्या प्राथमिक शाळेत काम करते. अनेक कुटुंबे कडेलोटार जगतात, आणि अनेक मुले अशा जखमा घेऊन येतात ज्या फक्त शिक्षणाने भरून येत नाहीत.

ती सगळे सांभाळते: – वर्गातले प्रश्न – गैरहजर कुटुंबे – निधीचा अभाव – गुंतागुंतीची वस्ती – संपूर्ण जबाबदारी.

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आणि वांशिक आहे:

ती समुदायाच्या केंद्रस्थानी आहे, पण राज्य तिला शाळेच्या यंत्राचा फक्त एक भाग समजते.

ग्रामीण स्त्री – 50 वर्षे

नॅशव्हिल आणि मेम्फिसच्या बाहेर अधिक कठोर टेनेसी आहे: गरीब गावे, विखुरलेली घरे, उघडणारी आणि बंद होणारी दुकाने, शारीरिक श्रम, आणि तिथे असलेल्या एकमेव संस्था म्हणजे चर्च.

Brenda दक्षिण ऑपलेशियातल्या एका लहान गावात राहते. ती तिथेच वाढली, तिला दोन मोठी मुले आहेत, आणि अधूनमधून काम करणारा नवरा.

ती सगळ्याची काळजी घेते: – घर – म्हातारे आईवडील – कामे – देखभाल – एका दुकानात अधूनमधून पाळ्या.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे:

ती संधींच्या नकाशाबाहेर जगते. तिच्याकडे पर्याय नाहीत. तिच्याकडे कोणतीही मोकळीक नाही.

खासगी आरोग्यसेवेत अडकलेली स्त्री – 37

वर्षे

विमा नसलेल्यांसाठी सगळ्यात वाईट आरोग्यव्यवस्थांपैकी एक टेनेसीमध्ये आहे. न परवडणारा खर्च, थोडा आधार, आणि अनेक खासगी रुग्णालये.

Michelle एका दवाखान्यात सहाय्यक आहे. रोज ती असे रुग्ण पाहते ज्यांना पैसे भरणे परवडत नाही, उपचार पुढे ढकलणारे लोक, आणि खूप उशिरा येणाऱ्या आया.

पण तीसुद्धा मधेच आहे: तिच्याकडे जेमतेम विमा आहे, अपुरा पगार, स्वतःची वैद्यकीय कर्जे.

तिची अनुपस्थिती वैद्यकीय आहे:

ती आरोग्यसेवेत काम करते, पण स्वतःचे उपचार तिला परवडत नाहीत.

उपसंहार – टेनेसी

टेनेसी हे असे राज्य आहे जे वरवर बदलते, पण आतून कठोर राहते.

मोठी शहरे नव्या लयी लादतात, ग्रामीण भाग जुन्या परंपरा लादतो. मधे स्त्रिया सगळे एकत्र धरून ठेवतात:

– नाजूक कुटुंबे – अस्थिर अर्थव्यवस्था – कमकुवत शिक्षण – न परवडणारी आरोग्यसेवा – न्यायनिवाडा करणारा धर्म – अपुरे पगार

ती सगळीकडे उपस्थित आहे, पण कोणीही तिला मान्यता देत नाही.

चिंतन - टेनेसी

इथे स्त्रीची अनुपस्थिती दुहेरी ओझ्यातून जन्मते: इतिहासाचे ओझे आणि धर्माचे ओझे.

स्त्रिया प्राचीन कर्तव्ये आणि आधुनिक समस्या यांच्यामध्ये जगतात, संरक्षणाशिवाय, सुटकेच्या वाटांशिवाय.

हा असा देश आहे जिथे स्त्रीची चिवटता गृहीत धरली जाते, जणू ती नैसर्गिक, अटळ, उघड आहे. ती तशी नाही.

हे प्रकरण ते स्पष्ट करते जे बरेच जण बोलायचे टाळतात: स्त्रीची ताकद ही तिला तिच्या हक्काचे न देण्याची सबब नाही.

टेक्सस

टेक्सस प्रत्येक बाबतीत मोठे आहे: प्रदेश, पैसा, धर्म, अभिमान, विरोधाभास. ते सगळ्यात श्रीमंत राज्यांपैकी एक आहे आणि त्याच वेळी सगळ्यात विषम राज्यांपैकी एक. मागे पाहणारी राजकीय मानसिकता असलेले एक आर्थिक महाकेंद्र. अशी जागा जिथे स्त्रियांना यांच्यामध्ये तग धरावा लागतो:

– जाचक कायदे – कठोर कौटुंबिक भूमिका – न सांभाळता येणारी शहरे – न संपणारी उपनगरे – लपलेली ग्रामीण गरिबी – आवश्यक पण दुर्लक्षित स्थलांतरित समुदाय – वाढता खर्च – अपुरे संरक्षण

बाहेरून पाहिले तर टेक्सस तुम्हाला चकित करते. आतून अनुभवले तर चकित करत नाही.

ह्यूस्टनची लॅटिना स्त्री - 33 वर्षे

ह्यूस्टन हे अमेरिकेतल्या सगळ्यात वैविध्यपूर्ण शहरांपैकी एक आहे. पण तळाशी असलेल्यासाठी ते सगळ्यात कठीण शहरांपैकीही एक आहे. Maribel एल साल्वाडोरची आहे. ती ज्येष्ठ नागरिकांच्या देखभाल केंद्रात काम करते.

पाळ्या जीवघेण्या आहेत, आधार थोडा आहे, आणि वाहतूक रोज तुमच्या आयुष्यातले तास खाऊन टाकते.

ह्यूस्टन अवाढव्य आहे: प्रचंड अंतरे, बेभरवशाच्या बस, टोकाचे हवामान. इथे फिरणे हेच एक काम आहे.

Maribel आपल्या कुटुंबाला पैसे पाठवते, आपली मुले वाढवते, सगळे सहन करते.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि शहरी आहे:

शहर तिचा वापर करते, पण तिचे रक्षण करत नाही.

तेलक्षेत्रातली गौरवणीय स्त्री – 41 वर्षे

तेलाची शहरे फक्त वरकरणी श्रीमंत आहेत. त्यांच्या मागे उद्ध्वस्त करणाऱ्या पाळ्या, अपघात, अमली पदार्थ आणि नाजूक कुटुंबे आहेत.

Amy ओडेसामध्ये राहते. तिचा नवरा तेलविहिरींच्या रिगवर काम करतो, आठवडे आठवडे गायब असतो, आणि उद्ध्वस्त होऊन किंवा अस्वस्थ होऊन परत येतो.

ती सगळे करते: – मुले – घर – बिले – आणीबाणी – मोठे कुटुंब – गोंधळ – सततचा ताण.

तेलाची संपत्ती कधीच तिच्या हातात पोहोचत नाही.

तिची अनुपस्थिती औद्योगिक आहे:

टेक्सस तेलाचा उत्सव साजरा करते, पण त्याची मानवी किंमत चुकवणाऱ्यांचा नाही.

आरोग्य संरक्षण नसलेली स्त्री – 35

वर्षे

स्त्रियांच्या आरोग्यसेवेबाबत टेक्ससमध्ये अत्यंत कडक कायदे आहेत. पोहोच कठीण आहे, खर्च जास्त आहे, आणि सेवा थोड्या आहेत. अनेक स्त्रियांसाठी

एकच मार्ग आहे: जमेल तसे भागवणे.

Chelsea, 35 वर्षांची, लबकमध्ये राहते. तिच्याकडे कारकुनाची नोकरी आहे, पण तिचा विमा जेमतेम आहे, आणि प्रत्येक गंभीर वैद्यकीय तपासणी कर्ज बनते.

तिला जुनाट वेदना आहेत, ज्याकडे ती दुर्लक्ष करते. तिच्या चाचण्या आहेत, ज्या ती वर्षानुवर्षे पुढे ढकलत आहे. तिला आजारापेक्षा बिलाची जास्त भीती वाटते.

तिची अनुपस्थिती आरोग्याची आणि राजकीय, दोन्ही आहे:

राज्य तिच्या शरीरावर नियंत्रण ठेवते, पण त्यावर उपचार करत नाही.

कागदपत्रे नसलेली स्थलांतरित स्त्री – 28

वर्षे

Carolina सॅन अँटोनियोमध्ये राहते. ती ऑफिसे आणि घरे साफ करण्याचे काम करते. रोख. नेहमी रोख.

भीती सततची आहे: पोलिसांची, इमिग्रेशनची, शोषण करणाऱ्या मालकांची, न्यायनिवाडा करणाऱ्या शेजाऱ्यांची.

तिच्याकडे कौशल्ये आहेत, ताकद आहे, बुद्धी आहे, पण तिला हक्क नाहीत. राज्यासाठी ती अस्तित्वात नाही. शहरासाठी ती अपरिहार्य आहे.

तिची अनुपस्थिती कायदेशीर आहे:

टेक्ससमध्ये स्थलांतरित स्त्री संपूर्ण क्षेत्रे चालवते, पण कोणीही तिला मान्यता देत नाही.

उपसंहार – टेक्सस

टेक्सस मोठे आणि विरोधाभासी आहे: श्रीमंत आणि गरीब, आधुनिक आणि मागासलेले, सामर्थ्यवान आणि निर्दय.

राज्याचा नाजूक भाग स्त्रिया धरून ठेवतात: – न सांभाळता येणारी शहरे – न संपता पसरणारी उपनगरे – तेलाचे प्लॅटफॉर्म – गरीब शाळा – गर्दीने भरलेली घरे – कमी पगार – निर्बंधात्मक कायदे.

ती सगळीकडे उपस्थित आहे, पण तिला टाकाऊ समजले जाते.

चिंतन – टेक्सस

इथे स्त्रियांची अनुपस्थिती तीन अवाढव्य शक्तींच्या एकत्र येण्यातून जन्मते: अर्थव्यवस्था, संस्कृती, राजकारण.

टेक्सस ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रियांना स्वतःच्या इच्छाशक्तीने बळकट व्हावे लागते. जिथे स्वातंत्र्याचे वचन पुरुषांना दिले जाते आणि तग धरण्याची मागणी स्त्रियांकडे केली जाते.

हे असे राज्य आहे जे स्त्रियांकडून आधारस्तंभ होण्याची मागणी करते, पण त्यांना बदलता येणाऱ्या संसाधनांसारखे वागवते.

टेक्सस स्त्रियांना पुसून टाकत नाही: ते त्यांना गिळून टाकते.

युटा

युटा हा एक विरोधाभास आहे. लोक त्याच्याकडे परिपूर्ण राज्य म्हणून पाहतात: मोठी कुटुंबे, शांत शहरे, नेत्रदीपक डोंगर, सगळीकडे शिस्त. या दर्शनी भागामागे प्रचंड सामाजिक दबाव आहे, विशेषतः स्त्रियांवर. मॉर्मन चर्चचे वर्चस्व कठोर भूमिका, नेमक्या अपेक्षा, आणि स्त्रीचे असे प्रारूप निर्माण करते जी असायलाच हवी:

– आई – पत्नी – शिक्षिका – नेहमी हसतमुख – नेहमी उपलब्ध – कधीही संघर्षात नाही

आणि जे त्या धर्माचे नाहीत तेसुद्धा त्या सावलीखालीच जगतात.

युटा सुरक्षित आहे, हो. पण वाटते तितके स्वतंत्र नाही.

दबावाखालची मॉर्मन स्त्री – 31 वर्षे

Emily एका पारंपरिक मॉर्मन समुदायात वाढली. 22 व्या वर्षी लग्न, तिशीच्या आत तीन मुले. तिचे आयुष्य नेमक्या नियमांनी चालते: सेवा, कुटुंब, निष्ठा, शिस्त, शांतता.

बाहेरून ती निर्दोष आहे. आतून ती थकलेली आहे.

ती तक्रार करू शकत नाही, मदत मागू शकत नाही, थकले आहे असे म्हणू शकत नाही. कारण "तुम्ही थकायलाच नको."

तिची अनुपस्थिती आध्यात्मिक आणि सांस्कृतिक आहे:

व्यवस्थेत तिच्या अंतर्मनाला जागा नाही, फक्त भूमिकेला आहे.

प्रवाहाविरुद्ध जगणारी धर्म न मानणारी स्त्री

– 39 वर्षे. Sandra मॉर्मन नाही. ती मार्केटिंगमध्ये काम करते. तिला एक मुलगी आहे, ती घटस्फोटित आहे, आणि स्वतःच्या नियमांनी जगते. युटामध्ये "वेगळी" समजले जाण्यासाठी एवढे पुरेसे आहे. सामाजिक नाती कठीण आहेत. पारंपरिक कुटुंबे तिला सामावून घेत नाहीत, अनेक मैत्री वरवरच्या आहेत, आणि कामाच्या जागा न्यायनिवाड्याने भरलेल्या आहेत.

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे:

चौकटीबाहेर असणे म्हणजे वर्तुळाबाहेर असणे.

लॅटिना स्थलांतरित स्त्री – 34 वर्षे

युटामध्ये लॅटिनो लोकसंख्या मोठी आहे, अनेकदा अदृश्य. Ana एका अन्न पॅकिंग कारखान्यात काम करते. बारा तासांच्या पाळ्या, थंड वातावरण, गोठलेले हात, कमी पगार.

स्थानिक समुदाय सभ्य आहे, हो, पण दूर आहे. एकरूपता जेमतेम आहे. सेवा थोड्या आहेत. घरांचा खर्च दरवर्षी वाढतो.

Ana कामासाठी जगते आणि आपल्या कुटुंबाला पैसे पाठवते. याहून जास्त काही नाही.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि सांस्कृतिक आहे:

ती राज्याच्या यंत्रणेचा भाग आहे, पण राज्य तिला मान्यता देत नाही.

डोंगरी गावांतली स्त्री - 50 वर्षे

युटाच्या डोंगराळ भागांत आयुष्य पाहायला सुंदर आहे, पण जगायला अत्यंत कठीण.

Karen 2,000 लोकांच्या एका गावात राहते. ती एका शाळेत काम करते आणि प्रत्येक गोष्टीसाठी मैलोनमैल प्रवास करते: डॉक्टर, सुपरमार्केट, औषधाचे दुकान.

समुदाय बंदिस्त आहे. एकटेपणा सततचा आहे. हिवाळे लांब, थंड आणि मूक आहेत.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे:

अवकाश प्रचंड आहे, पण तिचे आयुष्य बाहेर पडायचा मार्ग नसलेली एक लहान खोली आहे.

उपसंहार - युटा

युटा हे असे राज्य आहे ज्याने निर्दोष प्रतिमा उभारली आहे: कुटुंब, शिस्त, स्थैर्य.

सगळे खरे. पण प्रतिमेमागे अशा स्त्रिया आहेत ज्या कठोर व्यवस्था सांभाळतात, नाजूकपणाच्या, निवडीच्या किंवा मोकळिकीच्या हक्काशिवाय.

युटा रूपाचे रक्षण करते, व्यक्तीचे नाही.

चिंतन - युटा

युटामध्ये स्त्रियांची अनुपस्थिती संघर्षातून जन्मत नाही. ती सौम्य नियंत्रणातून येते, असे नियंत्रण जे हसत हसत तुम्हाला सांगते की तुम्ही कसे असायला हवे.

इथे स्त्रीने परिपूर्ण असायला हवे. स्वतंत्र नाही. परिपूर्ण.

हे प्रकरण ते उघडे करते: एखादी जागा सुरक्षित, स्वच्छ, नीटनेटकी असूनही तुमचा श्वास कोंडू शकते.

युटा स्त्रियांना शिक्षा करत नाही. ते त्यांना दिशा देते. आणि दिशा देणे, जेव्हा तुम्हाला निवड करता येत नाही, तेव्हा तो पुसून टाकण्याचाच आणखी एक मार्ग असतो.

व्हरमाँट

व्हरमाँटमध्ये जंगले आहेत, लाकडी घरे, न संपणारा बर्फ, मूक टेकड्या, लहान गावे जिथे सगळे सगळ्यांना ओळखतात. हे पुरोगामी, शांत, सुरक्षित राज्य आहे. पण ते एकाकी, महाग, पोहोचायला कठीण आणि आपल्या संध लयीत कठोरही आहे.

स्त्री तीन वेगवेगळ्या परिस्थिती सहन करते. – भौगोलिक एकाकीपणा – न परवडणारा राहणीखर्च – खऱ्या सेवांचा अभाव

हे असे राज्य आहे जे स्वतःला "प्रसन्न" म्हणून विकते, पण प्रसन्नता बहुतेक वेळा फक्त पर्याय नसल्याचा परिणाम असते.

इथे स्त्री नाहीशी होते ती कोणी तिला पुसून टाकते म्हणून नाही. ती नाहीशी होते कारण कोणी तिच्यापर्यंत पोहोचत नाही.

डोंगरात एकटी राहणारी स्त्री – 47

वर्षे

Claire माँटपीलियरजवळ एका टेकडीवरच्या घरात राहते. हा प्रेमकाव्यातला एकटेपणा नाही. हा खरा एकटेपणा आहे.

हिवाळा: बर्फ, अंधार, बर्फाळ रस्ते. उन्हाळा: अंतर, जवळ कोणीही नाही, तातडीची मदत नाही.

ती सगळे स्वतः करते: – लाकूड – गाडी – ठरवून केलेली खरेदी – देखभाल – आणीबाणी.

ते स्वातंत्र्य वाटते. ते रोजचे तग धरणे आहे.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे:

जग खूप दूर आहे.

स्थानिक सहकारी संस्थांत काम करणारी स्त्री – 35

वर्षाची. व्हरमाँटला “शाश्वततेची” कल्पना आवडते. सहकारी संस्था, लहान पुरवठा साखळ्या, स्थानिक उत्पादने.

त्या प्रतिमेमागे कमी मोबदल्याचे काम आहे.

Emily एका शेती सहकारी संस्थेत काम करते. काम कष्टाचे आहे, थंडीतले, आणि पगार माफक. राहणीखर्च गगनाला भिडलेला आहे: भाडे, अन्न आणि पेट्रोल.

कथन सांगते की “व्हरमाँट एक आदर्श आहे.” तिच्यासाठी व्हरमाँट हा एक नाजूक तोल आहे जो कोणत्याही महिन्यात कोसळू शकतो.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे:

रम्य दृष्टी तिचे खरे कष्ट पुसून टाकते.

शून्य आधारावर कुटुंब चालवणारी स्त्री

– 39 वर्षे. Sarah बर्लिंग्टनमध्ये राहते. दोन मुले, एका लहान व्यवसायात नोकरी, आणि कधी असणारा, कधी नसणारा माजी नवरा.

व्हरमाँट पुरोगामी आहे, हो, पण सेवा संध, तुटपुंज्या आणि दूर आहेत. शाळा धडपडत आहेत, आरोग्यसेवा महाग आहे, आणि आर्थिक मदत जेमतेम आहे.

रोज एक मूक युद्ध असते: सगळे एकटीने आखणे, मोठ्या प्रदेशात फिरणे, खाली जाळी नसताना आणीबाणीला तोंड देणे.

तिची अनुपस्थिती संस्थात्मक आहे:

राज्य आधाराबद्दल खूप बोलते, पण देते थोडे.

शहरातून पळून येणारी आणि नव्याने सुरुवात करत असल्याच्या

भ्रमात असणारी स्त्री – 31 वर्षे. अनेक जण शांततेच्या शोधात व्हरमाँटला येतात. शांत घरे, निसर्ग, आणि आयुष्याची संध लय.

Olivia बोस्टनहून आली. तिला वाटले होते तिला तोल सापडेल. तिला सापडल्या गगनाला भिडलेल्या किमती, एकाकीपणा, आणि कामाच्या थोड्या संधी. निसर्गदृश्य थक्क करणारे आहे. पण तुम्हाला समुदाय, गतिमानता, संधी हवी असेल, तर इथे काहीच नाही.

तिची अनुपस्थिती एकरूपतेची आहे:

व्हरमाँट स्वागत करते, पण खुले होत नाही.

उपसंहार – व्हरमाँट

व्हरमाँट म्हणजे शांतता, स्वच्छ हवा, चिंतन. पण ते अंतर, न परवडणारा खर्च, भावनिक एकाकीपणाही आहे.

ज्यांच्याकडे आधीच खूप आहे त्यांच्यासाठीच चालणाऱ्या राज्याच्या भेगांमध्ये स्त्रिया जगतात:

– पैसा – स्थैर्य – नाती – आरोग्य

ज्यांच्याकडे हे सगळे नाही, त्यांच्यासाठी इथे आयुष्य एकाकी आणि उभी चढण बनते.

चिंतन – व्हरमाँट

व्हरमाँटमध्ये स्त्रियांची अनुपस्थिती अधिक कठोर राज्यांइतकी उघड नाही. ती अधिक सूक्ष्म आहे. अधिक नजाकतदार. अधिक लपलेली.

ती तीन घटकांतून जन्मते:

– साधेपणाचे मिथक, जे थकवा पुसून टाकते – शांततेची किंमत, जी सगळ्यांना परवडत नाही – भावनिक अंतर, जे गरजूंना एकाकी करते

हे प्रकरण ते कोणताही आडपडदा न ठेवता सांगते: निसर्ग पुरेसे संरक्षण नाही. आणि शांतता नेहमीच सुख नसते. कधी कधी ती फक्त ऐकून न घेणे असते.

व्हर्जिनिया

व्हर्जिनिया हे दोन पातळ्यांवर अस्तित्वात असलेले राज्य आहे: – संस्थात्मक पातळी (वॉशिंग्टन DC दगड फेकण्याइतक्या अंतरावर आहे) – ग्रामीण पातळी (अॅपलेशिया आणि वंचित भाग)

ते अमेरिकेच्या इतिहासाचे पाळणाघर आहे, पण आधुनिक विषमता सगळ्यात जास्त दिसणाऱ्या जागांपैकीही एक आहे: सर्वत्र लष्कर, नोकरशाही, उत्तरेत एकवटलेली संपत्ती, नैऋत्येत गरिबी, गतिमान विद्यापीठ-शहरे, आणि साचलेली उपनगरे.

इथे स्त्री तीन आघाड्यांना तोंड देते:

– संस्थांचे ओझे – परंपरांचे ओझे – प्रदेशांतील फरकांचे ओझे

राज्याच्या प्रत्येक भागात ती आवश्यक उपस्थिती आहे, पण प्रत्येक भाग तिच्याकडून जी भूमिका मागतो त्यात ती शोषली जाते.

उत्तरेकडची श्रीमंत स्त्री – 34 वर्षे

उत्तर व्हर्जिनिया हे वॉशिंग्टनमध्ये काम करणाऱ्यांचे घर आहे: अधिकारी, विश्लेषक, संघराज्य कर्मचारी आणि कंत्राटदार.

Elena सरकारशी जोडलेल्या एका कंपनीत काम करते. चांगला पगार, कारकिर्दीच्या संधी, अशक्य आयुष्य.

राहणीखर्च अत्यंत जास्त आहे: बेलगाम भाडी, तास खाणारी वाहतूक, आणि शोषून घेणारे कामाचे वेळापत्रक.

इथली स्त्री गरीब नाही. ती थकलेली आहे.

तिची अनुपस्थिती व्यावसायिक आहे:

संरचना चालू ठेवण्यासाठी सगळे तिला शोधतात, पण संपूर्ण खचण्यापासून कोणीही तिचे रक्षण करत नाही.

रिचमंडची आफ्रिकन अमेरिकन स्त्री – 39

वर्षे

रिचमंड हे असे शहर आहे जे अजूनही एक पाय आपल्या इतिहासात ठेवून जगते: वर्णविभेद, वस्त्या विभागणाऱ्या अदृश्य रेषा, धडपडणाऱ्या शाळा, प्रचंड विषमता.

Amina एका रुग्णालयात नर्स आहे. कठीण पाळ्या, अवघड रुग्ण, आव्हानात्मक वस्ती. प्रत्येक दिवस धावपळीचा.

रिचमंड हे पुनर्जन्म घेणारे शहर आहे, पण पुनर्जन्म नेहमी आधी गौरवणीयांच्या भागांत येतो.

तिची अनुपस्थिती वांशिक आणि सामाजिक आहे:

ती व्यवस्थेचा आधारस्तंभ आहे, पण प्राधान्यांच्या यादीत तळाशीच राहते.

ॲप्लेशियातली ग्रामीण स्त्री - 50 वर्षे

शहरांच्या बाहेर व्हर्जिनिया पूर्णपणे बदलते. रिकामे रस्ते, डोंगर, विखुरलेली घरे, खोलवर रुजलेली गरिबी.

Linda वाइज काउंटीजवळ राहते. ती एका दुकानात काम करते, आपल्या आजारी आईची काळजी घेते, आणि घर सांभाळते. जवळपास आरोग्यसेवा नाही, सार्वजनिक वाहतूक नाही, आणि अर्थव्यवस्था नाही.

तिचे आयुष्य संपूर्णपणे तिच्या खांद्यांवर आहे. समुदाय लहान आहे, पण सगळ्यांना आधार देण्याइतका बळकट नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आणि संरचनात्मक आहे:

ती अशा ठिकाणी जगते जिथे राज्य पोहोचू शकत नाही.

शार्लट्सव्हिलची स्त्री - 28 वर्षे

शार्लट्सव्हिल हे विद्यापीठाचे शहर आहे, तरुण, बुद्धिजीवी, पुरोगामी. कागदावर परिपूर्ण.

प्रत्यक्षात नाही.

Maya कॅम्पसजवळच्या एका कॅफेमध्ये काम करते. जास्त भाडी, कमी पगार, गोंधळलेले विद्यार्थी जीवन, शून्य स्थैर्य.

इथे संस्कृती समृद्ध आहे, पण आयुष्य नाही.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि सांस्कृतिक आहे:

ती शहराचा भाग आहे, पण त्याच्या सुबत्तेचा भाग नाही.

उपसंहार - व्हर्जिनिया

व्हर्जिनिया म्हणजे एकमेकांशी न जुळणाऱ्या ओळखींची गोधडी. वर टोकाची संपत्ती, खाली टोकाची गरिबी. एका बाजूला आधुनिक शहरे, दुसऱ्या बाजूला विसरलेले ॲपलेशिया.

या मोझॅकच्या प्रत्येक तुकड्यावर स्त्रिया जगतात, पण कोणीही त्यांना खरोखर मुख्य पात्र मानत नाही.

गरज असेल तेव्हा ती फिरती असते, राज्याला सोयीचे असेल तेव्हा स्थिर, आणि नेहमी उपयोगी.

चिंतन - व्हर्जिनिया

इथे स्त्रियांची अनुपस्थिती अंतर्गत फाटाफुटीतून जन्मतः विभागलेला प्रदेश, जड इतिहास, असंतुलित अर्थव्यवस्था.

हे सगळे एकत्र धरून ठेवणारा डिक स्त्रिया आहेत, पण राज्य त्यांना सामाजिक प्रेरक शक्ती म्हणून नाही, तर निसर्गदृश्याचा भाग म्हणून वागवते.

हे प्रकरण ते स्पष्ट करते: व्हर्जिनिया वाढत आहे, पण सगळ्यांसाठी वाढत नाही. आणि मागे राहिलेल्या बहुतेक त्या स्त्रिया आहेत ज्या आधार देतात, काळजी घेतात आणि रक्षण करतात, तर त्यांचे रक्षण कोणीच करत नाही.

वॉशिंग्टन

वॉशिंग्टन हे राज्य नाही: ते परिपूर्ण निसर्गदृश्याच्या वेषातले एक इंजिन आहे. जे त्याच्याकडे बाहेरून पाहतात त्यांना हिरवाई, जंगले, पाणी, आणि आपल्या

देखण्या आकाशरेषेसह सिएटल दिसते. जे आतून अनुभवतात त्यांना माहीत असते की इथे सत्ता जाहीर केली जात नाही: ती वापरली जाते.

अमेरिकेतल्या अशा मोजक्या जागांपैकी ही एक आहे जिथे सत्ता राजकारणातून येत नाही, तर तंत्रज्ञान, समन्वय, भांडवल, वैज्ञानिक संशोधन आणि पायाभूत सुविधांमधून येते. Amazon, Microsoft, Boeing, पॅसिफिकवरची बंदरे, विद्यापीठे, जैवतंत्रज्ञान, कृत्रिम बुद्धिमत्ता, जागतिक व्यापार. वेस्ट कोस्ट इथे स्वप्ने पाहत नाही: इथे ते अंमलबजावणी करते.

वॉशिंग्टन हे असे राज्य आहे जिथे:

– एक अल्गोरिदम एखाद्या महापौरापेक्षा जास्त निर्णय घेतो – एक प्रयोगशाळा संपूर्ण काउंटीपेक्षा जास्त पैसा हलवते – एक बंदर एखादे राष्ट्र थांबवू शकते – एक स्टार्टअप भविष्य बदलू शकतो – एक संशोधक जागतिक बाजारपेठेवर प्रभाव टाकू शकतो – एक मॅनेजर दहा देशांतल्या कामगारांची लय बदलू शकतो

ही सत्ता आहे. अशी जी TV वर दिसत नाही. अशी जी आवाज करत नाही. अशी जी शांततेत उभारते आणि नष्ट करते.

या पटावर स्त्रिया फक्त पडद्यामागच्या पात्र नाहीत. त्या मध्यवर्ती चाके आहेत, मेंदू, रणनीती, कार्यवाही, शुद्ध आज्ञा. आणि त्या मोठी किंमत चुकवतात: एकटेपणा, खचणे, सततचा दबाव, तुम्हाला गिळून टाकणाऱ्या कारकिर्दी, जग निकालांना टाळ्या वाजवत असताना ढासळणारी खासगी आयुष्ये. वॉशिंग्टन नाजूकांना क्षमा करत नाही. जे मंदावतात त्यांची ते वाट पाहत नाही. जे पडतात त्यांचे ते रक्षण करत नाही.

जे शिखरावर आहेत त्यांना हे कोणापेक्षाही चांगले माहीत असते. ज्याने सत्ता जवळून पाहिली आहे — आणि इथे तुमची ओळ सहजपणे येते — तो दिखावा आणि प्रभाव यांतला फरक लगेच ओळखतो.

कारण खरी सत्ता म्हणजे रंगमंचावरचा खेळ नाही. ती जबाबदारी आहे, जोखीम आहे, संयम आहे, आणि चुकीला शून्य जागा.

हे आहे वॉशिंग्टन: स्त्री-सत्तेची उच्च दाबाची प्रयोगशाळा, जिथे खरोखर आज्ञा देणाऱ्या स्त्रियांकडे त्याबद्दल बोलायला वेळ नसतो. त्यांना ती सांभाळावी लागते.

आणि हे प्रकरण त्यांचे व्यक्तिचित्र आहे. शिखरावर असणे म्हणजे काय, हे दाखवणाऱ्या बावीस कला, अशा राज्यात जे कोणतीही उसंत देत नाही.

अधिकृत टीप

“Bill आणि Hillary Clinton यांच्या काळात मी व्हाइट हाऊसमध्ये जात-येत असे त्या वर्षात — आणि ते भेटलेला मी पहिला कॅलाब्रियन होतो — ते मला नेहमी ‘श्री. Frega’ म्हणत. इतर लोक, Gillette मधल्या माझ्या भूतकाळामुळे, मला ‘Blade-man’ म्हणून ओळखत. दोन नावे, एकच वजन: नेमकेपणा, विश्वासार्हता, आणि सत्तेची कोणतीही भीती नाही. काही खोल्या एकदा पाहिल्या की खरोखर कोण चालवत आहे आणि कोण फक्त अभिनय करत आहे, हे तुम्हाला लगेच कळते.”

Elena – AI संशोधन संचालिका (रेडमंड, 43)

वर्षे)

सत्ता: अत्युच्च किंमत: तिचे खासगी आयुष्य. Elena दोनशे संशोधकांशी समन्वय साधते. अल्गोरिदम, नीतिमत्ता, निधी, वॉशिंग्टन DC चा दबाव. ती उत्पादने शोधून काढत नाही: ती भविष्यातल्या व्यावसायिक कृत्रिम बुद्धिमत्तेचा पाया घालते.

तिचा हात अदृश्य आहे, पण सगळीकडे उपस्थित. धोरणाची एक ओळ बदलली, तर संपूर्ण बाजारपेठ बदलते.

ती दिवसाला 14 तास काम करते, थोडी झोपते, आणि कधीच चुकत नाही.

सत्ता, खरी सत्ता, तुम्हाला स्वातंत्र्य देत नाही. ती तुम्हाला अशा जबाबदाऱ्या देते ज्या कोणताही सामान्य माणूस पेलू शकत नाही.

Sara – उपाध्यक्ष, Amazon Global Logistics (सिएटल, 46)

वर्षे)

सत्ता: पृथ्वीव्यापी कार्यवाहीवर नियंत्रण. किंमत: कोणताही मानवी तोल नाही

हजारो लोक तिच्यावर अवलंबून आहेत. बंदरे, विमाने, रोबोटिक केंद्रे, वितरणाचे अल्गोरिदम. ती काही ठरवते तेव्हा चौदा देशांतल्या डिलिव्हरीच्या वेळा

बदलतात.

तिला “जग हलवणारी स्त्री” म्हणतात. ती फारशी हसत नाही. तिच्याकडे वेळ नाही.

इथली सत्ता निर्दय आहे: तुम्ही दोनदा चूक करत नाही. कधी कधी एकदाही नाही.

Claudia – CEO, बायोटेक (बेल्ज्यू, 39 वर्षे)

सत्ता: जनुकशास्त्र, गुंतवणूकदार, नवोन्मेषी संशोधन. किंमत: शस्त्रक्रियेसारखा नेमका एकटेपणा. Claudia 1 अब्ज डॉलर मूल्य असलेल्या एका बायोटेक कंपनीचे नेतृत्व करते. प्रायोगिक उपचारांमुळे दुर्मीळ आजारांवर उपचार करण्याची पद्धत बदलू शकते.

तिने नाती गमावली, मैत्री गमावली, आयुष्याचे तुकडे गमावले. तिला फक्त एकच गोष्ट मिळाली: अशी दृष्टी जिची सगळे भीती बाळगतात आणि जिचा आदर करतात.

सत्ता म्हणजे पैसा नाही. सत्ता म्हणजे जेव्हा जग तुमच्या निर्णयांची वाट पाहते.

Tanya – सिएटल बंदराची संचालिका (50 वर्षे)

सत्ता: जागतिक पायाभूत सुविधा. किंमत: सततचा दबाव

बंदर कधीच झोपत नाही. तीही नाही.

कंटेनर, सुरक्षा, चिनी, कोरियन आणि अमेरिकन कंपन्यांशी संबंध. इथली सत्ता झगमगाटाची नाही: ती गोंधळ सांभाळणे आहे.

तिची चूक झाली, तर संपूर्ण एक बरगडी थांबते.

प्रतिमा आणि सार यांतला फरक हा आहे.

Melinda French Gates – सफाई करणारी स्त्री ते

जागतिक सत्ता

सत्ता: आरोग्य, शिक्षण आणि समानता यांवर जागतिक प्रभाव. किंमत: माणूसपण न सोडता प्रतीक बनणे.

सत्य, NANDO, हे आहे: Melinda सत्तेत जन्मली नाही. Duke मधल्या शिक्षणाचे पैसे भरण्यासाठी तिने छोटी-मोठी कामे केली, सफाईसुद्धा. तिचे कुटुंब सामान्य होते, शून्य संपत्ती, सत्तेचे शून्य जाळे. सगळे एकत्र आले: – एक कठीण पदवी – Microsoft मधली पहिली नोकरी, ती अजून लहान कंपनी असताना – गुणवत्तेच्या बळावर आतून झालेली प्रगती – आज अब्जावधी हलवणारी परोपकारी दृष्टी.

आज ती अशा टेबलांवर बसते जिथे निर्णय होतात: – जागतिक लसीकरण – स्त्रियांच्या आरोग्याची धोरणे – शिक्षणाचा हक्क – धोरणात्मक गुंतवणूक – संयुक्त राष्ट्रांचे कार्यक्रम.

खरी सत्ता. कॅमेऱ्यांच्या झगमगाटात दिसते तशी नाही. आयुष्ये बदलणारी.

आणि म्हणूनच तिची कहाणी इतकी महत्त्वाची आहे: कारण ती तळापासून सुरू होते आणि अशा उंचीवर जाते जिथे जगातल्या थोड्याच स्त्रिया पोहोचतात.

Naomi – मुख्य सुरक्षा अधिकारी, Big Tech (सिएटल, 45

वर्षे)

सत्ता: जागतिक सुरक्षा, सायबर गुप्तवार्ता. किंमत: व्यावसायिक संशयग्रस्तता

Naomi कधीच खऱ्या अर्थाने झोपत नाही. ती वेस्ट कोस्टवरच्या एका तंत्रज्ञान महाकंपनीची डिजिटल सुरक्षा चालवते. ती नियमावली ठरवते, हल्ल्यांचा अंदाज घेते, घुसखोरी रोखते, आणि संकटे सांभाळते.

तिच्या हाताखाली सहाशे लोकांचा गट आहे. कोणत्याही मिनिटाला काहीही घडू शकते.

खरी सत्ता = हृदय मोडणारी जबाबदारी. कारण तिची चूक झाली, तर बँका, रुग्णालये आणि सरकारे हळूहळू थांबतात.

तिला कोणी पाहत नाही. पण ती ज्या जगाचे रक्षण करते ते सगळे वापरतात.

Jennifer – CFO Microsoft Cloud (रेडमंड, 51

वर्षे)

सत्ता: जागतिक आकडे, रणनीती, गुंतवणूक. किंमत: मनाला कोणतीही उस्तं नाही

ती अब्जावधी अशा सांभाळते जणू वहीतल्या ओळी आहेत. ती अशा लोकांपैकी आहे जे शेअर्स, बाजारपेठा आणि भागीदाऱ्या हलवू शकतात.

तिच्याकडे एक भयंकर क्षमता आहे: तिला जोखीम इतरांच्या आधी दिसते.

तिला "स्थिर हाताची स्त्री" म्हणतात. तिच्याशिवाय संपूर्ण क्लाउड उद्योग आज आहे तितका बळकट नसता.

किंमत? कधीच न थांबणारा मेंदू. आणि वर्षानुवर्षे विश्रांतीची याचना करणारे शरीर.

Mei Ling – Google Deep-mind मधील वरिष्ठ अधिकारी (सिएटल

हब, 38 वर्षे)

सत्ता: प्रगत AI संशोधन. किंमत: अभिजनांमधला एकाकीपणा

Mei Ling एक विलक्षण प्रतिभा आहे, पण त्याची किंमत ती चुकवते. ती बालवयातली प्रतिभावंत, MIT ची पदवीधर, मग प्रगत AI. आता ती उद्योगातल्या सगळ्यात धाक असलेल्या आणि सगळ्यात आदरणीय गटांपैकी एकाचे नेतृत्व करते.

ती जगाकडे एका प्रगत अल्गोरिदमसारखे पाहते: वेग, नेमकेपणा, दृष्टी.

पण तिचे सामाजिक आयुष्य वाळवंट आहे. तिचा एकटेपणा तिच्या प्रतिभेच्या प्रमाणात आहे. सत्ता उभारते, पण वेगळे करते. Isabelle – Gates Foundation च्या कार्यवाहीची संचालिका (सिएटल, 47 वर्षे) सत्ता: जागतिक प्रभाव. किंमत: गोठलेल्या भावना. Isabelle फारशी बोलत नाही. ती संघटन करते. ती हिशेब करते. ती रुग्णालये, लसी, शाळा आणि स्त्रियांच्या कार्यक्रमांना निधी वाटते. ती ओळखीचा चेहरा नाही. ती अब्जावधी डॉलरमागचा व्यवस्थापकीय मेंदू आहे. सरकारे, स्वयंसेवी संस्था, शास्त्रज्ञ, मंत्री यांच्याबरोबर काम करते. तुम्ही या पातळीवर असता तेव्हा तुम्हाला मित्र नसतात, फक्त फायली असतात. तिचे

माणूसपण संरक्षणासाठी लपून राहते. Carla – कोस्ट गार्ड कमांडर, PNW
(टकोमा, 44

वर्षे)

सत्ता: समुद्र, बचावकार्य, संघराज्य कार्यवाही. किंमत: झिजलेले शरीर. Carla अशा पथकांचे नेतृत्व करते जी वादळे, जहाजे, बेकायदा तस्करी, आणीबाणी यांना तोंड देतात. ती पोलादाची स्त्री आहे, ज्यांचा कोणाचाच आदर न करणारे पुरुषसुद्धा तिचा आदर करतात. तिने जीव वाचवले, पर्यावरणीय आपत्ती सांभाळल्या, खवळलेल्या समुद्रात रात्रीच्या कारवाया केल्या. इथली सत्ता शारीरिक आहे. घाणेरडी. खरी.

किंमत? तिचे शरीर अदृश्य व्रणांनी भरलेले आहे.

Andrea – मुख्य अभियांत्रिकी अधिकारी, Boeing

Aeronautica (एव्हरेट, 49 वर्षे)

सत्ता: जागतिक विमानवाहतूक. किंमत: लाखो लोकांची सुरक्षितता खांद्यांवर वाहणे

Andrea विमानशास्त्रीय उपाय आखते. ती एखाद्या भागावर सही करते, तेव्हा तो भाग संपूर्ण पृथ्वीवरून उडतो. त्या दर्जाच्या अभियांत्रिकी पथकांचे नेतृत्व करणाऱ्या अगदी मोजक्या स्त्रियांपैकी ती एक आहे.

तिच्याकडे ओरडून न सांगणारा अधिकार आहे. तिची नजर मूल्यमापन करते, घुटमळत नाही. तिच्याकडे अशा माणसाचे मज्जातंतू आहेत ज्याला एकही स्क्रू चुकवणे परवडत नाही.

किंमत? सतत, मूक भीती, जी फक्त जबाबदारी असणाऱ्यांनाच माहीत असते.

Sofia – आपत्कालीन विभागाची संचालिका, UW

Medical (सिएटल, 52 वर्षे)

सत्ता: खरी आरोग्यसेवा, आयुष्ये वाचवणारे किंवा उद्ध्वस्त करणारे निर्णय. किंमत: झिजलेला आत्मा

गोंधळ उफाळतो तेव्हा रुग्णालय चालू ठेवणारी Sofia आहे. ती सौंदर्यवर्धक वैद्यकात काम करत नाही. ती जिथे रक्त, ओव्हरडोस, अपघात, मानसिक संकटे आणि टोकाची गरिबी उभी राहते तिथे काम करते.

इथली सत्ता निर्दय आहे: आत्ता ठरवा, उद्या नाही. आणि ती ठरवते. रोज. वीस वर्षे.

किंमत? आता तिला कशाचेच आश्चर्य वाटत नाही. आणि माणसासाठी ते महाग पडते.

Haruni – टकोमा बंदराच्या सुरक्षा आणि

व्यापाराची संचालिका (45 वर्षे)

सत्ता: आंतरराष्ट्रीय व्यापार आणि सुरक्षा. किंमत: सततच्या भू-राजकीय दबावाखाली जगणे

Haruni ही अशी स्त्री आहे जी बोलते: – FBI शी – नौदलाशी – जपानी कंपन्यांशी – कोरियन कंपन्यांशी – अंतर्गत समन्वयाशी – संघराज्य यंत्रणांशी.

ती कायदेशीर वाहतूक, तपासण्या, जहाजांची सुरक्षा आणि आंतरराष्ट्रीय लेखापरीक्षणे सांभाळते. वेस्ट कोस्टला आधार देणाऱ्या साखळीचा एक भाग ती नियंत्रित करते.

किंमत? एकही शांत रात्र नाही. आत येणारे प्रत्येक जहाज ही वैयक्तिक जबाबदारी असते.

Zhen – अब्जावधी डॉलरच्या एका Fintech

प्लॅटफॉर्मची CTO (बेलव्यू 36 वर्षे)

सत्ता: खरा पैसा, व्यवहार, कोसळू न शकणाऱ्या व्यवस्था. किंमत: पैशापेक्षा जड असणारी नीतिमत्ता

“तंत्रज्ञानातल्या स्त्रिया” या सोशल मीडियावरच्या कथनासाठी Zhen कडे वेळ नाही. ती स्वतःच तंत्रज्ञान आहे.

ती जोखीममुक्त आर्थिक व्यवस्था सांभाळते. ती दर मिनिटाला लाखो हलवते. तिच्याकडे अशी तांत्रिक सत्ता आहे जी उच्च व्यवस्थापनावरही वर्चस्व गाजवते. ते त्याला "मूक प्रहार" म्हणतात: ती बोलते तेव्हा निर्णय बदलतात.

किंमत? इतरांच्या तडजोडींपासून रोज जपावी लागणारी नीतिमत्ता.

Miriam – डिजिटल गुन्हे पथकाची प्रमुख, वॉशिंग्टन

State Patrol (वय 40)

सत्ता: अदृश्य तपास. किंमत: रोज मानवी अंधार पाहणे

Miriam अशा पथकाचे नेतृत्व करते ज्याच्याबद्दल कोणाला माहीत नाही, पण ज्याची सगळ्यांना भीती वाटते. सायबर गुन्हे, बाल लैंगिक शोषण, आंतरराष्ट्रीय फसवणूक, डिजिटल हिंसा, चोरलेल्या ओळखी. व्यवस्थांमध्ये घुसणारी, शोधणारी, परत मिळवणारी आणि उद्ध्वस्त करणारी तीच आहे.

खरी कार्यवाहीची सत्ता. ती झगमगाटाची नाही. ती आवश्यक आहे.

किंमत? तिचे मन अशा लढाया लढते ज्या कोणीच पाहू नयेत.

Laila – Global Cloud & AI रणनीतींची संचालिका

(सिएटल, 48 वर्षे)

सत्ता: भविष्याचे तांत्रिक नियम ठरवते. किंमत: सततच्या मानसिक युद्धात जगणे

Laila मॅनेजर नाही. ती डिजिटल परिसंस्थेची वास्तुविशारद आहे. ती सरकारे, बहुराष्ट्रीय कंपन्या आणि संस्थांशी बोलते. ती अशी धोरणे लिहिते जी जागतिक मानके बनतील. तिचे ऑफिस तलावाकडे पाहणारे आहे, पण तिचे मन दुसऱ्याच ग्रहावर राहते. खरी सत्ता हीच आहे: जग कुठे चालले आहे हे कळण्याआधीच मार्ग ठरवणे.

किंमत? विराम नाही. "नंतर" नाही. सामान्यपणा नाही.

Rachel – अंतराळ उत्पादन कार्यवाही व्यवस्थापिका

(कॅट, 44 वर्षे) सत्ता: खासगी अंतराळ उद्योग. किंमत: पृथ्वीवरच्या आयुष्याशी संपर्क तुटणे

कक्षेतल्या वाहनांसाठी भाग तयार करणाऱ्या कंपनीची कार्यवाही Rachel चालवते: उपग्रह, मॉड्यूल, सेन्सर.

काही चालत नाही तेव्हा तिला पहाटे तीन वाजता फोन येतो. सगळे चालते तेव्हा कोणी तिचे नावही घेत नाही.

अंतराळातली सत्ता क्रूर आहे: एक चूक एका सेकंदात 40 कोटी डॉलर जाळते.

तिला हे माहीत आहे. आणि ती रोज त्या धारेवर जगते.

Noor – राज्याच्या ऊर्जा धोरण

विभागाची संचालिका (ऑलिंपिया, 51 वर्षे) सत्ता: संपूर्ण राज्याच्या ऊर्जेचे भवितव्य ठरवते. किंमत: सगळ्या दबावगटांचा द्वेष सहन करणे.

Noor ही अशी स्त्री आहे जी हवामान, वाहतूक, बिलाची किंमत, औद्योगिक आयुष्य बदलणाऱ्या कागदपत्रांवर सही करते.

पर्यावरणवादी तिला खूप संथ समजतात. उद्योग तिला खूप कठोर समजतात. राजकारणी तिला घाबरतात, कारण तिला प्रश्न त्यांच्यापेक्षा चांगले माहीत असतात. उच्च पातळीवरची नोकरशाहीची सत्ता माध्यमांना अदृश्य असते, पण सगळे तिथेच ठरते.

Noor आज्ञा देत आहे असे न दाखवता आज्ञा देते. किंमत? परिपूर्ण लक्ष्य असणे.

Helena – राज्य सरकारच्या डिजिटल

कार्यवाहीची प्रमुख (ऑलिंपिया, 46 वर्षे)

सत्ता: पायाभूत सुविधा, डेटा, सार्वजनिक सेवा. किंमत: खूप लहान गटासह संपूर्ण राज्याचे रक्षण करावे लागणे

Helena महत्त्वाच्या व्यवस्थांचा समन्वय करते: डिजिटल ओळख, पायाभूत सुविधा, आरोग्यसेवा, शाळांची जाळी, आणीबाणी.

तिला माहीत आहे की तिच्या व्यवस्थेवरचा हल्ला म्हणजे लाखो लोकांसाठी गोंधळ. तिचा फोन कधीच बंद होत नाही. कधीच.

ती "सत्तेच्या करड्या बाजूत" काम करणारी स्त्री आहे: ना राजकीय, ना खासगी. जी कोणाला दिसत नाही, पण जिच्यावर सगळे अवलंबून असते.

किंमत? अनिश्चिततेची सततची भावना.

Dana – वरिष्ठ व्हेंचर कॅपिटलिस्ट, 3 अब्ज डॉलर

व्यवस्थापनाखाली (सिएटल, 42 वर्षे)

सत्ता: स्टार्टअपच्या जगात कोण जगेल आणि कोण मरेल हे ठरवते. किंमत: थोडे जाणवणारे आणि खूप जास्त मूल्यमापन करणारे यंत्र बनावे

Dana तंत्रज्ञान कंपन्यांमध्ये गुंतवणूक करते. एखादा प्रकल्प उद्ध्वस्त करायला तिला फक्त "NO" म्हणावे लागते. पन्नास नोकऱ्या निर्माण करायला तिला फक्त "YES" म्हणावे लागते. तिच्याकडे अशा माणसाची शस्त्रक्रियेसारखी थंड नजर आहे जो प्रतिभा पाहतो आणि भावनेशिवाय तिचे मूल्यमापन करतो. ती उद्योजकीय रोमँटिकपणाच्या अगदी विरुद्ध आहे.

भांडवलाची सत्ता सोपी आहे: ज्याच्याकडे पैसा आहे, तो इतरांचे भविष्य चालवतो.

ती हे थरथर न कापता करते. किंमत? भावना ऑफिसच्या बाहेर राहतात. नेहमी.

उपसंहार — वॉशिंग्टन

वॉशिंग्टन हे असे राज्य आहे जे फक्त चालत नाही: ते आज्ञा देते. ते घोषणांनी किंवा परिषदांनी नाही, तर तंत्रज्ञान, समन्वय, संशोधन आणि पायाभूत सुविधा हलवणाऱ्या हातांनी हे करते. आणि या व्यवस्थेत स्त्रिया जागा मागत नाहीत: त्या ती घेतात.

अल्गोरिदम, रुग्णालये, बंदरे, ऊर्जा, अंतराळ, सुरक्षा, भांडवल चालवणाऱ्या त्याच आहेत. त्यांच्याकडे स्वतःबद्दल बोलायला वेळ नाही, आणि आवडले जाण्यात त्यांना रस नाही.

त्यांची सत्ता गोंगाटाची नाही. ती संरचनात्मक आहे. ती कोड, करार, मानके आणि नियमावल्यांमध्ये लपलेली आहे. ही अशी सत्ता आहे जी छायाचित्र न काढता निर्णय घेते.

वॉशिंग्टन हे मऊ राज्य नाही. ती एक गुंतागुंतीची यंत्रणा आहे जी झेपू न शकणाऱ्यांना झिजवते. आणि त्या उंचीवर तग धरणाऱ्या स्त्रिया प्रतीके नाहीत. त्या आधारस्तंभ आहेत.

हे प्रकरण ते दाखवते: खरी सत्ता अस्तित्वात आहे, आणि इथे तिचा चेहरा स्त्रीचा आहे.

चिंतन — वॉशिंग्टन

वॉशिंग्टनमध्ये स्त्रियांची सत्ता दयाळूपणातून येत नाही, तर सक्षमतेतून येते. ती "स्त्रियांना आवाज देण्यातून" येत नाही, तर इथल्या अनेक स्त्रियांकडे संपूर्ण क्षेत्रे हलवू शकणारे मेंदू आहेत, यातून येते.

वॉशिंग्टन हे असे राज्य आहे जिथे तुम्ही काय करू शकता हे मोजले जाते, तुम्ही स्वतःला काय म्हणवता हे नाही. आणि या वातावरणावर वर्चस्व गाजवणाऱ्या स्त्रिया अत्यंत मोठी किंमत चुकवतात: एकटेपणा, अति-कामगिरी, कंसात आकुंचलेली खासगी आयुष्ये, भावनेवर नाही तर निकालांवर उभारलेल्या ओळखी.

सत्ता, खरी सत्ता, बक्षीस नाही. ते ओझे आहे. आणि जे ते खरोखर वाहतात ते तक्रार करत नाहीत. ते ते पेलतात. आणि दिखावा आणि महत्त्व यांच्यातल्या फरकाची किंमत ते रोज चुकवतात.

या राज्यात "जवळजवळ" ला जागा नाही. एकतर तुम्ही दर्जाला टिकून राहता, नाहीतर ते तुम्हाला झिजवतात.

वॉशिंग्टनच्या स्त्रिया दर्जाला टिकून आहेत. आणि अनेकदा त्याच्याही पुढे जातात.

लेखकाचे पत्र

एक दिवस मी त्याबद्दल लिहीन हे कळण्याआधीच मी सत्ता जवळून अनुभवली. व्हाइट हाऊसमध्ये, Bill आणि Hillary Clinton जगाचे केंद्र होते तेव्हा, ते मला

“श्री. Frega” म्हणत. ते भेटलेला पहिला कॅलाब्रियन. इतर लोक, Gillette मधल्या माझ्या भूतकाळामुळे, मला “Blade-man” म्हणत: कापणारा, शेवटचा हात फिरवणारा, कधीही एकही ओळ न चुकवणारा माणूस.

तेव्हापासून सत्तेने मला प्रभावित केले नाही. मी ती ओळखतो. मी ती मोजतो. ती कधी खरी असते आणि कधी फक्त नाटक, हे मला कळते. वॉशिंग्टनमध्ये नाटके निरुपयोगी आहेत. इथे सत्ता बंदरांच्या पोलादासारखी ठोस आहे, सर्व्हरसारखी वेगवान, चुकीच्या मापाच्या अल्गोरिदमसारखी नाजूक, उलटवता न येणाऱ्या निर्णयासारखी महाग.

आणि ज्या स्त्रिया ती आपल्या खांद्यांवर वाहतात त्या एक साधी गोष्ट लक्षात ठेवतात: सत्ता हा विशेषाधिकार नाही. ती जबाबदारी आहे. आणि ज्यांच्याकडे ती खरोखर असते ते ती सांगत नाहीत: ते ती दाखवतात.

वेस्ट व्हर्जिनिया

वेस्ट व्हर्जिनिया ही अमेरिकेतल्या सगळ्यात जखमी जागांपैकी एक आहे. डोंगर, खाणी, ओपिऑइड्स, बेरोजगारी, एकाकी चर्च, कमकुवत शाळा, तुटलेली कुटुंबे. ज्या राज्यांनी सगळे गमावले त्यांपैकी हे एक आहे: त्याचे उद्योग, त्याचे तरुण, त्याचे आरोग्य, त्याचा विश्वास.

इथे स्त्री जगत नाही: ती ढिगारा धरून ठेवते.

बंद खाणींची स्त्री – 53 वर्षे

संपूर्ण गावे कोळशावर जगत होती. मग त्यांनी सगळे बंद केले. लोक राहिले, पण नोकऱ्या नाही.

Linda एका खाण कामगाराची पत्नी होती. आता ती दोन छोट्या नोकऱ्यांवर जगते, फुफ्फुसाचा आजार असलेला नवरा, आणि एक मुलगा जो गेला आहे.

तिची अनुपस्थिती औद्योगिक आहे: राज्याने संपूर्ण क्षेत्र सोडून दिले आणि उरलेले गोळा करायला स्त्रियांना सोडले.

ओपिऑइड संकटातली स्त्री - 37 वर्षे

वेस्ट व्हर्जिनिया हे अमेरिकेतल्या ओपिऑइड विध्वंसाचे केंद्रबिंदू आहे. Emily ने आपली बहीण गमावली, तिचा भाऊ व्यसनमुक्तीच्या मार्गावर आहे, आणि तिचा नवरा व्यसन आणि शहाणपण यांच्यामध्ये फाटलेला आहे.

ती एका सामुदायिक केंद्रात काम करते, आणि उरलेला देश ज्याकडे दुर्लक्ष करतो ते रोज पाहते.

तिची अनुपस्थिती वैद्यकीय आणि राजकीय, दोन्ही आहे: एक पिढी उद्ध्वस्त करणाऱ्या व्यवस्थेची ती बळी आहे.

खोल ॲप्लेशियातली स्त्री - 44 वर्षे

एकाकी करणारे डोंगर, दिवे नसलेले रस्ते, अशक्य अंतरे.

Karen सातशे लोकांच्या एका गावात राहते. शाळा गरीब आहेत, आरोग्यसेवा दूर आहे, आणि अर्थव्यवस्था साचलेली आहे.

तिचे आयुष्य निसर्गदृश्याइतकेच निश्चल आहे. आणि कोणीही तिला पाहत नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे.

कोणाला नको तिथे शिकवणारी स्त्री - 29

वर्षे

इथे तरुण शिक्षक अत्यंत दुर्मीळ आहेत. Megan राहिली, कारण दुसऱ्या कोणालाच राहायचे नव्हते.

तिच्या वर्गात आघात झालेली मुले आहेत, नाजूक कुटुंबे आहेत, आणि शून्य साधने. हे शुद्ध धैर्य आहे, पण व्यवस्था तिला बक्षीस देत नाही.

तिची अनुपस्थिती संस्थात्मक आहे: राज्य तिच्याकडून सगळे मागते आणि काहीच परत देत नाही.

उपसंहार – वेस्ट व्हर्जिनिया

वेस्ट व्हर्जिनिया ही एक क्रूर आठवण आहे: अर्थव्यवस्था कोसळते, तेव्हा संपूर्ण समाज कोसळतो.

स्त्री एकमेव आधारस्तंभ म्हणून उरली. पण एक डोंगर पेलायला एक स्तंभ पुरेसा नसतो.

चिंतन – वेस्ट व्हर्जिनिया

इथे स्त्रियांची अनुपस्थिती सोडून देण्यातून जन्मते. दुसरा कोणताही देश असा सडायला सोडला गेला नाही. आणि सगळ्यात मोठी किंमत स्त्रिया चुकवतात: काळजी, तग धरणे, शांतता, पिंजऱ्यासारख्या आवळणाऱ्या परंपरा.

इथे चिवटपणा हा सद्गुण नाही. ती गरज आहे.

विस्कॉन्सिन

विस्कॉन्सिन हा भौगोलिक आणि भावनिक विरोधाभास आहे: शेतीचे आणि उद्योगाचे राज्य, कठोर आणि सौम्य, विशाल आणि गुदमरवणारे. बिअर, दूध, कारखाने, जंगले, गोठलेले तलाव. श्रीमंत विद्यापीठे, रिकामी खेडी, श्वास घेण्यासाठी धडपडणारी शहरे. इथे स्त्रिया नाहीशा होत नाहीत, त्यांना सामान्य करून टाकले जाते, जणू तग धरण्याचे ओझे जन्माच्या करारातच लिहिलेले आहे.

दुग्धव्यवसायातली स्त्री – 45 वर्षे

विस्कॉन्सिन म्हणजे दूध. पण प्रत्येक गॅलनमागे वाकणाऱ्या पाठी आहेत, किंचाळणारे गुडघे आहेत, अशी आयुष्ये आहेत ज्यांना दशकांत एकही रविवार मिळाला नाही.

Sarah पहाटे 4:00 वाजता उठते. सद्गुणामुळे नाही: गरजेमुळे. धार काढायच्या गायी, चुका माफ न करणारी यंत्रे, न संपणारी नोकरशाही, रस्ते आणि आशावाद दोन्ही गाडून टाकणारा बर्फ. शेती हे काम न राहता प्राणघातक लॉटरी झाली, तेव्हा अनेक पुरुष कोसळले. आणि स्त्रिया? कधीही कप्तान म्हणून नाव न घेतले जाता त्यांनी सुकाणू हाती घेतले.

Sarah ची अनुपस्थिती शेतीची, व्यवस्थात्मक आणि क्रूर आहे.

ती सगळे करते. ती कुटुंबाचा व्यवसाय तरंगता ठेवते. तरीही सामाजिकदृष्ट्या ती अस्तित्वात नाही, ती उत्पन्न निर्माण करणारे एक भूत आहे.

मिलवॉकीची स्त्री - 34 वर्षे

मिलवॉकी ही एक उघडी जखम आहे: कठोर, विषम, थरांमध्ये विभागलेले शहर. गगनाला भिडणारे गरिबीचे दर, सोडून दिलेल्या शाळा, आणि अक्षम्य हिंसा.

Jasmine अशा शाळेत काम करते जिथे शिक्षक, निधी आणि भविष्य यांचा अभाव आहे. तिला दोन मुले आहेत आणि एक जोडीदार जो फक्त गरज नसते तेव्हाच असतो. रोज सकाळी ती अशा वस्त्यांमधून जाते जिथे कोणी स्वप्नांबद्दल बोलत नाही: इथे लक्ष आठवडा पार पाडण्यावर असते.

तिची अनुपस्थिती शहरी आहे.

शहर तिचा वापर करते आणि तिला झिजवते. ते तिला "बळकट" म्हणते, हा कौतुकाच्या वेषातला अपमान आहे.

कारखान्यातली स्त्री - 51 वर्षे

विस्कॉन्सिनचा उद्योग आता तो राहिला नाही जो कधी स्थैर्य आणि निवृत्तीचे वचन देत असे. आज तो रूलेटचा खेळ आहे: लांब पाळ्या, सक्तीचा ओव्हरटाइम, आणि राहणीखर्च वाढत असताना घसरणारे पगार.

Maria उत्पादन रेषेवरची अनुभवी कामगार आहे: झिजलेली मनगटे, बिघडलेली पाठ, शून्य मोकळीक. ती तीच हालचाल हजारो वेळा करते, जणू तिचे शरीर बदलता येणारे यंत्र आहे.

तिची अनुपस्थिती औद्योगिक आहे.

ही कामगाराची अदृश्यता आहे, जी अधिकृत भाषणांत कोणी तिचे नावही न घेता सगळे चालू ठेवते.

थंड उत्तरेतली स्त्री - 57 वर्षे

उत्तर विस्कॉन्सिन हा दुसरा ग्रह आहे: न संपणारी जंगले, मीटरभर बर्फाखाली स्थिर तलाव, तुमची परवानगी न मागणारा एकटेपणा.

Karen सुपीरियरजवळ एका केबिनमध्ये राहते. बर्फ अर्धे वर्ष टिकतो. अंतरे ही शिक्षा आहेत: रिकाम्या रस्त्यांचे मैल सगळ्याला सभ्यतेपासून वेगळे करतात. इथे स्त्रिया नाहीशा होत नाहीत: थंडीतल्या वाफेसारख्या त्या हळूहळू विरघळतात.

तिची अनुपस्थिती हवामानाची आणि भौगोलिक आहे.

तिला कोणी पाहत नाही, कारण तिथे कोणी पोहोचत नाही.

उपसंहार - विस्कॉन्सिन

राज्य चालते. कारखाने चालतात. शेते उत्पादन करतात. शहरे धक्का सहन करतात. आणि नेहमी, या अस्थिर तोलाच्या प्रत्येक तुकड्यामागे, घाणेरडे, मूक काम करणारी एक स्त्री असते.

पण हे कोणी बोलत नाही. त्यात काही दुष्टावा आहे म्हणून नाही. कारण तसे असणे अधिक सोयीचे आहे.

चिंतन - विस्कॉन्सिन

इथली अनुपस्थिती एका विषारी सिद्धांतातून जन्मते: “मिडवेस्टची स्त्री स्वभावतःच बळकट असते.” त्या ताकदीची किंमत पाहू न इच्छिणाऱ्यांसाठी सोयीची कहाणी. तो सद्गुण नाही. ती अनुकीय देणगी नाही. ते तग धरणे आहे, नैतिक कर्तव्याच्या वेषात.

आणि तग धरणे सवय बनते, तेव्हा आयुष्य आयुष्य राहत नाही.

वायोमिंग

वायोमिंग ही श्वास घेणारी पोकळी आहे. दातेरी डोंगरांची, न संपणाऱ्या कुरणांची, कधीही न थांबणाऱ्या वाऱ्याची, मोकळ्या फिरणाऱ्या घोड्यांची, तेलविहिरींची, ट्रकची, कोळशाची आणि अंतराची भूमी. इथे अवकाश ही संकल्पना नाही: ती तुम्हाला घडवणारी शक्ती आहे.

अमेरिकेतले हे सगळ्यात कमी लोकसंख्येचे राज्य आहे. आणि स्त्रियांसाठी सगळ्यात प्रतिकूल राज्यांपैकी एक. कारण इथे आयुष्यावर चर्चा होत नाही: त्याला तोंड दिले जाते. ते शारीरिक आहे, रोजचे, संपूर्ण. आणि जे संरक्षण तुम्ही स्वतः उभारू शकत नाही, ते इथे नाही.

कुरणावरची स्त्री - 49 वर्षे

Kim एका काउंटीएवढ्या मोठ्या कुरणावर राहते. तिचे दिवस आणीबाणीचे वावटळ आहेत: खोगिरे, जनावरे, पहाटे तीन वाजताच्या प्रसूती, वाऱ्याने फाटलेली कुंपणे, शिकारी प्राणी, गुडघाभर बर्फ.

ती पुरुषासारखे काम करते? नाही. ती बहुतेक पुरुषांपेक्षा जास्त कष्ट करते. कारण ते एकदा मोडतात आणि कोसळतात, तर ती दहा वेळा मोडते आणि पुढे चालत राहते.

पण जगाच्या नजरेत ती व्यक्ती नाही: ती शेतीचे एक कार्य आहे, मालमत्तेचा एक कार्यात्मक घटक, गृहीत धरलेली उपस्थिती.

तिची अनुपस्थिती शेतीची, संरचनात्मक, सामान्य करून टाकलेली आहे.

तेल आणि वायू उद्योगातली स्त्री - 37 वर्षे

Alex अमेरिकन ऊर्जेच्या सौम्य नरकात बुडालेली आहे. अशक्य पाळ्या, जीवघेणी थंडी, पुरुषांचे वर्चस्व असलेले वातावरण जिथे विनोद पात्यांपेक्षा जास्त कापतात. ती सक्षम आहे, स्पष्ट विचारांची, तयारीची. तिच्यापेक्षा जास्त कमावणाऱ्या अनेकांपेक्षा कितीतरी जास्त. आदर तिच्यापर्यंत हप्त्यांनी येतो, उपकारासारखा. बाकी शांतता, टोमणे आणि कष्ट. व्यावसायिक, शारीरिक आणि मानसिक.

तिची अनुपस्थिती औद्योगिक आणि लैंगिक आहे:

ती अदृश्य आहे ती अक्षम आहे म्हणून नाही, तर तिला स्वीकारू न इच्छिणाऱ्या जागेत ती खूपच सक्षम आहे म्हणून.

लहान गावांतली स्त्री - 55 वर्षे

इथे गावे म्हणजे गावे नाहीत: ती दोनशे-तीनशे रहिवाशांची तग धरून राहिलेली केंद्रे आहेत. एक चर्च, एक दुकान, दोन रस्ते, एक अर्धवेळ शेरीफ.

समुदाय तरंगता ठेवणारे सगळे Linda करते: बँकेची कामे, औषधाचे दुकान, स्वयंसेवा, म्हातान्यांसाठी किराणा खरेदी, मुलांना सांभाळणे, आणीबाणी, समित्या, अंत्यसंस्कार, आधार, उपस्थिती.

सूक्ष्म समुदायांना कोसळू न देणारी ती मानवी यंत्रणा आहे.

तरीही कोणी तिला पाहत नाही. तिचे अस्तित्व गृहीत धरले जाते, आपोआप चालणारे, जणू ती नियमपुस्तिकेत लिहिलेली भूमिका आहे.

तिची अनुपस्थिती नागरी आहे: मूलभूत, पण मान्यता नसलेली.

राष्ट्रीय उद्यानांतली स्त्री - 32 वर्षे

यलोस्टोन, ग्रँड टीटन, असे प्रदेश जे सगळ्यांना माहीत आहेत असे वाटते, पण कोणालाच खरोखर माहीत नाहीत.

ती रेंजर आहे, मार्गदर्शिका, जीवशास्त्रज्ञ, आणि विश्लेषक वृत्तीची व्यक्ती. जनावरे येण्याआधीच तिला त्यांचे आवाज ऐकू येतात. ती पावलांचे ठसे, भूप्रदेश आणि आणीबाणी वाचू शकते. निसर्गदृश्यावर तिची खरी सत्ता आहे, पण तिला समुदाय नाही. ती एका अदृश्य सीमेवर राहणाऱ्यासारखी एकाकी जगते: सभ्यतेचा भाग वाटावे यासाठी खूप जास्त निसर्ग, नाजूक होण्याची मुभा घ्यावी यासाठी खूप जास्त जबाबदारी.

तिची अनुपस्थिती व्यावसायिक आणि भौगोलिक आहे:

ती तिथे आहे, निर्णायक, पण सगळ्यापासून दूर.

उपसंहार - वायोमिंग

वायोमिंग उग्रपणे सुंदर आहे, श्वास रोखून धरायला लावणारे सुंदर, आणि जीवघेणे कठोर.

इथे स्त्रियांकडे दुर्लक्ष होत नाही: त्या निसर्गदृश्यात शोषल्या जातात.

वारा त्यांना तुकड्या तुकड्यांनी वाहून नेतो, अंतर त्यांना थकवते, एकटेपणा त्यांना ज्वालामुखीच्या दगडासारखे कोरतो. आणि शेवटी, स्त्री कुठे सुरू होते आणि प्रदेश कुठे संपतो, हे त्यांना कळनासे होते.

चिंतन - वायोमिंग

इथे स्त्रीची अनुपस्थिती निसर्गातूनच जन्मते: अवकाश, थंडी, शांतता, एकाकीपणा.

स्त्री प्रदेशाचा भाग बनते, जणू तिला हक्कांची, संरक्षणाची, जाव्याची किंवा समुदायाची गरजच नाही.

पण अगदी उलट आहे. नेमके कारण ती अमेरिकेच्या सगळ्यात कठोर भागात जगते, म्हणूनच तिला इतरांपेक्षा जास्त संरक्षणाची गरज आहे.

आणि त्याऐवजी तिच्याकडे खडक बनण्याची मागणी केली जाते. निसर्गदृश्य बनण्याची. आवाज न करता नाहीसे होण्याची.

Ferdinando Frega